

Wypis z UM E 1700.0000/

12.1.1990 KW, UM

++
DUNIN-KARWICKA
Helena

AK
KG
Kedyw

II v. Rekoczy
zd. Strechelska
ps. "Jemima"

1917-1999

3086/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI

^{††} DUNIN - KARWICKA

Heli me

II v. Rekoazu

zd. Strechelske

3086/wsk

I. Materiały dokumentacyjne

I/1 – relacja właściwa ✓ k. 13, s. 1-13

I/2 – dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora –

I/3 – inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora –

II. Materiały uzupełniające relację ✓ k. 8, s. 1-8

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”):

III/1 – dot. rodziny relatora –

III/2 – dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r. –

III/3 – dot. ogólnie okresu okupacji (1939 – 1945) –

III/4 – dot. ogólnie okresu po 1945 r. –

III/5 – inne... –

IV. Korespondencja ✓

V. Wypisy ze źródeł [tzw. „nazwiskowe karty informacyjne”] ✓

VI. Fotografie ✓ ksero plót. I k. s. 1, plót. II s. 5

I/1 Relacja

- Biogram oprac. przez M. Suleja i W. Miszala, 2001, mps, k. 5, s. 1-5
- Informacje biograficzne przystane przez J. Trafikowską, Wroclaw 2002, mps, kopia, k. 1, s. 6
- Biogram oprac. przez M. Suleja i W. Miszala, 2003, mps, rkps, kopia, k. 4, s. 7-10
- Biogram oprac. przez E. Zawacką i J. Kwamp do t. „Słownika kobiet odznaczonych VM”, 2005, mps, rkps, oryg., k. 3, s. 11-13

Przyjęli M. Sulej i W. Misztel
11.02.1759/WSE-412/071

XII 2001 r.
MS/89
I/4-1

VM

Halina Janina DUNIN-KARWICKA 2v. RAKOCZY z d. STRACHALSKA

Urodziła się 13 lipca 1917r. w Sosnowcu jako córka Medarda i Jadwigi z d. Strzeleckiej.

Jej ojciec był weteranem walk o niepodległość Polski w latach 1914 – 1920, a z zawodu urzędnikiem kolejowym. Matka to wnuczka Pawła Strzeleckiego, powstańca styczniowego.

Miała troje rodzeństwa – siostrę Jadwigę oraz braci Witolda i Janusza.

W 1918r. przenieśli się do Warszawy, gdzie ojciec objął posadę w Dyrekcji Naczelnej PKP. Tam ukończyła Szkołę Powszechną im. Leonii Rudzkiej, a w 1936r. Gimnazjum i Liceum im. Juliusza Słowackiego. Bez powodzenia ubiegała się o przyjęcie na Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego. Z powodu choroby dopiero w 1937r. wstąpiła na studia w Wyższej Szkole Handlowej.

Od pierwszej klasy gimnazjum należała do 3 Warszawskiej Żeńskiej Drużyny Harcerek w której z czasem objęła funkcję zastępowej. W 1939r., już w stopniu instruktora harcerskiego, działała w kręgu starszoharcerskim „Kuznica”.

W dniu 1 września 1939r. została skierowana przez władze ZHP do prac pomocniczych przy rozpraszaniu ludności Warszawy kolejami E.K.D. W akcji tej uczestniczyła jako sanitariuszka. Po kapitulacji jako sanitariuszka opiekowała się rannymi polskimi żołnierzami w Szpitalu Ujazdowskim. W tym czasie należała już do Szarych Szeregów.

W grudniu 1940r. wyszła za mąż za Wacława Dunin-Karwickiego, instruktora harcerskiego i studenta medycyny, który pod ps. „Głowacki”, „Luty” był dowódcą grupy szturmowej CR 200 Szarych Szeregów, następnie dowódcą III plutonu w oddziale „Agat” – „Pegaz” Kedywu KG AK, a od połowy lipca 1944r. dowódcą III kompanii baonu „Parasol”.

W grupie szturmowej CR 200 była łączniczką. W dniu 1 sierpnia 1943r. razem z mężem i częścią grupy CR 200 przeszła do „Agatu”. Pod ps. „Janina”, „Lutowa” objęła dowództwo sekcji łączniczek III plutonu. Od 22 lipca 1944r., po reorganizacji oddziału, pełniła funkcję szefa łączności III kompanii „Parasola”.

Na przełomie 1943 i 1944r. ukończyła konspiracyjną szkołę podchorążych „Agricola” uzyskując stopień kaprała podchorążego.

Brała udział w akcjach na Alfreda Milkego (5 października 1943r.), na Antona Hergla (10 grudnia 1943r.), na Władysława Myrczę (15 grudnia 1943r.), w odbiciu „Lota” (Bronisława Pietraszkiewicza) po akcji na gen. Franza Kutscherę (1 lutego 1944r.), w akcji na Waltera Stamma (6 maja 1944r.). Jako jedna z trzech łączniczek (oprócz niej jeszcze Janina Lutyk, ps. Scarlett i Halina Grabowska, ps. Zeta) uczestniczyła 4 kwietnia 1944r. w akcji kolejowej pod Płochocinem. Uczestniczyła także w odbiciu „Asa” (Benedykta Sylwestrowicza) ze Szpitala Jana Bożego w dniu 30 kwietnia 1944r.

Za udział w akcji na Milkego została odznaczona Krzyżem Walecznych (zweryfikowanym 4 września 1964r. przez Komisję ds. Odznaczeń przy ZG ZBoWiD). W dniu 21 czerwca 1944r., podobnie jak 22 innych żołnierzy „Pegaza”. otrzymała Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami za całokształt dotychczasowej służby.

W pierwszych tygodniach Powstania odcięta wraz z mężem, bratem Witoldem i innymi od swego oddziału walczącego na Woli, przebywała w Śródmieściu, w rejonie ul. Boduena. Uczestniczyła m.in. w budowaniu barykady na rogu Świętokrzyskiej i Mazowieckiej. Dopiero 21 sierpnia wraz z innymi łączniczkami „Parasola” przedostała się kanałami na Stare Miasto przenosząc amunicję dla swego oddziału. Podczas walk na Czerniakowie pełniła funkcję jednej z czterech łączniczek dowództwa „Parasola”. Tam została ranna. Ciężko ranny został 14 września także jej mąż. Od tego dnia aż do śmierci w dniu 21 listopada 1944r. w szpitalu w Skierniewicach pozostawał pod jej opieką. Po śmierci męża przebywała przez kilka miesięcy razem z rodzicami u rodziny w Kielcach. Podczas pobytu w Kielcach pracowała w RGO. Na początku 1945r. powrócili do

Warszawy i zamieszkali przy ul. Brackiej 23. Włączyła się do akcji ekshumacyjnej. We współpracy z PCK wyszukiwała mogiły poległych kolegów i koleżanek z „Parasola” oraz uczestniczyła w ich ekshumacjach i pochówkach w kwaterze „Parasola” na Powązkach. Zarobkowo pracowała początkowo jako nocny stróż, a następnie w firmie „Ericsson”. W 1946r. po udanych egzaminach została przyjęta na stomatologię. W tym roku została także członkiem Związku Uczestników Walki o Niepodległość i Demokrację.

W dniu 13 stycznia 1949r. została aresztowana w Warszawie przez funkcjonariuszy MBP i uwięziona. Wyrokiem WSR z dnia 21 grudnia 1951r. skazano ją na 6 lat więzienia, utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na 3 lata oraz przepadek całego mienia „za przestępstwo z art. 86 § 2 popełnione od lata 1945r. do początku stycznia 1949r. w Warszawie i Szklarskiej Porębie w ten sposób, że do września 1945r., a później po ujawnieniu się była kontynuatorką więzi grupowej resztek ujawnionych oddziałów batalionu „Parasola”, przez udział w pracach ekshumacyjnych i przez udział w zjeździe w Szklarskiej Porębie, była świadoma, że oddziały zostają utrzymane w grupowej więzi celem usiłowania zmiany przemocą ustroju Państwa Polskiego, usiłowała przez powyższą swoją działalność osiągnąć wraz z innymi tenże cel.”

Wyrok odbywała w Fordonie skąd wyszła wskutek przedterminowego zwolnienia orzeczonego przez Generalną Prokuraturę w dniu 29 grudnia 1953r. W 1956r. na wniosek Rady Państwa została „zrehabilitowana” przez Generalną Prokuraturę.

Wilk
Po wyjściu z więzienia wyszła ponownie za mąż. Jej drugi mąż, Ludwik Rakoczy, z zawodu ślusarz – mechanik, uczestniczył w kampanii 1939r. jako ochotnik przy obsłudze działu przeciwlotniczego w Zakładach Przemysłowych „Ursus”. Następnie służył w ZWZ – AK w Warszawie pod ps. Rak – Oczy i Ludwik. W czasie Powstania walczył w Zgrupowaniu „Chrobry I” pod dowództwem mjr. Gustawa Billewicza, ps. Sosna. W nocy z 27/28 sierpnia został ranny. Pod koniec sierpnia otrzymał Krzyż Walecznych (zweryfikowany 6 stycznia 1967r. przez Komisję ds. Odznaczeń przy ZG ZBoWiD) oraz awans na stopień kaprała.

Halina
Od 17 maja 1954r. pracowała jako pomoc dentystyczna w przychodni lekarskiej. Po ukończeniu stomatologii i otrzymaniu dyplomu w 1956r. pracowała dalej jako lekarz – stomatolog.

Przez wiele lat prowadziła działalność wychowawczą w harcerstwie pielęgnując legendę Szarych Szeregów.

Zmarła 11 października 1999r. Została pochowana w grobowcu rodzinnym na Rowązkach. *Armaty Wójcickiego ul. Powązkach*

Uchwałą Rady Państwa Nr 0/654 z dnia 30 kwietnia 1975r. została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari „za udział w walkach z hitlerowskim najeźdźcą”.

Rodzeństwo Haliny Janiny Dunin Karwickiej-Rakoczy także uczestniczyło w walce o niepodległość Polski.

Siostra Jadwiga (ur. 5 września 1920), absolwentka Gimnazjum Żeńskiego Zofii Sierpińskiej, w latach 1940 – 1942 ukończyła Szkołę Architektury inż. W. Jastrzębskiego. Przez 3 lata uczęszczała na wykłady tajnej Politechniki Warszawskiej. Pracowała także w firmie budowlanej H. Güntera. W okresie kampanii wrześniowej jako harcerka pełniła służbę w Centrali Poczty Głównej oraz jako sanitariuszka w punkcie kontroli sanitarnej przy ul. Wawelskiej. Po kapitulacji, tak samo jak siostra, była sanitariuszką w Szpitalu Ujazdowskim. Od jesieni 1939r. pod ps. Jagoda i Celina należała do Szarych Szeregów i AK. Już jako łączniczka III plutonu „Agatu”-„Pegaza”-„Parasola” brała udział w wielu akcjach, m.in. w zamachu na Hergla, odbiciu „Asa” i w akcji pod Płochocinem. W Powstaniu służyła jako dowódca punktu łączności drutowej Komendy Okręgu Warszawskiego. Po upadku Powstania przebywała w niewoli w obozach Fellingsbostell, Bergen-Belsen i Oberlangen. Po wyzwoleniu Oberlangen wstąpiła do 1 Dywizji Pancerniej gen. Maczka i służyła tam w stopniu plutonowego jako świetliczarka w baonie ATS. W 1946r. wróciła do Warszawy. W 1947r. wyszła za mąż za Władysława Miszczyńskiego, urzędnika Zarządu Kin. Sama po wojnie pracowała w wielu przedsiębiorstwach jako technik budowlany i urzędniczka, m.in. od 1959r. jako starszy inspektor kontroli technicznej w Zarządzie Budynków Mieszkalnych Warszawa Stare Miasto. Uchwałą Rady Państwa z dnia 28 sierpnia 1959r. została odznaczona Krzyżem Walecznych. Zmarła w 1985r.

Janusz Strachalski (ur. w 1913r.) jako kapral 2 baonu balonowego poległ 16 września 1939r. pod Lipinami koło Mrozów. Pochowany początkowo w Zbuczynie Poduchownym koło Siedlec spoczął ostatecznie na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach. Pośmiertnie odznaczony Krzyżem Walecznych.

Witold Strachalski (ur. 6 stycznia 1906r.) inżynier – elektryk, w latach 1930-1931 ukończył szkołę podchorążych rezerwy w Centrum Wyszkożenia Łączności

w Zegrzu. W latach trzydziestych pracował w kolejnictwie. Od listopada 1939r. należał do ZWZ - AK. Używał ps. Krzysztof i Orawski. Pełnił funkcję instruktora łączności w „Parasolu”. Jednocześnie był szefem komórki przygotowującej sieć telefoniczną PAST-y do zadań bojowych. Był także instruktorem w „Agricoli” i opiekunem trzech klas tej szkoły. W Powstaniu uczestniczył jako dowódca plutonu telefonicznego podporządkowany bezpośrednio Wydziałowi V Komendy Okręgu Warszawskiego oraz jako dowódca ośrodka telefonicznego Komendy Okręgu. Rozkazem Komendy Okręgu L. 524/I z dnia 27 sierpnia 1944r. został odznaczony Krzyżem Walecznych (zweryfikowanym 9 kwietnia 1965r. przez Komisję ds. Odznaczeń przy ZG ZBoWiD), a rozkazem Komendy Okręgu nr 29 z dnia 15 września 1944r. mianowany na stopień porucznika. Po upadku Powstania przebywał w obozach Bergen-Belsen, Sandbostell, Fallingsbostell, Lubeka. Uwolniony z niewoli przez Anglików w maju 1945r. powrócił do Warszawy. Po wojnie pracował w dziedzinie automatyki przemysłowej. W latach 1949 – 1952 prowadził wykłady na Politechnice Warszawskiej. W dniu 10 grudnia 1964r. Komisja ds. Weryfikacji Odznaczeń przy ZG ZBoWiD pozytywnie zweryfikowała mu nadanie Krzyża Srebrnego Orderu Wojennego Virtuti Militarii.

Źródła:

- A UdsKiOR, syg. K-146.568 (Halina Janina Karwicka-Rakoczy).
- A ZG ZKRPIBWP, syg. W-56301 (Ludwik Rakoczy), P/N-56696 (T-9108) (Witold Strachalski), W-264 (Miszczyńska Jadwiga).
- DW UdsKiOR, Wniosek ZG ŚZŻAK o mianowanie H. Karwickiej-Rakoczy na stopień oficerski, Wykaz KW....., s. 89, poz. 1864, s. 357, poz. 7994. s. 413, poz. 9262.
- BKiO KPRP, Im. spis VM PRL 2, s. 284, poz. 2348.
- Księga pochowanych ....., t. I, s.191.
- Jastrzębski S., Zaczęło się pod Arsenalem ....., s. 140-141, 168-169, 174-175, 284.
- Stachewicz P., „Parasol”, Warszawa 1991, s. 78, 109, 111,192, 175-176, 249, 253, 270-272, 274, 287-289, 312, 342, 543, 623, 654, 676, 712-713, 778.
- Zawołać po imieniu ....., s. 383-384.

I/1-6

STRACHALSKA HALINA

"Janina"

I voto DUNIN - KARWICKA

lek. stomatolog

II " RAKOCZY

Ur. 13 lipca 1917 r. w Sosnowcu
Ojciec Medard prac. Dyrekcji PKP
Matka Jadwiga ze Strzeleckich (wnuczka Pała
Strzeleckiego, powstańca 1863 r.)
Troje rodzeństwa.

Od 1930 r ZHP. Zastępowa 3 WZDH

1936 - matura Lic. J. Słowackiego w W-wie

1939 - instruktorka harcerska (Wojenne Po-
gotowie Harcerki), Starszoharcerski
krąg "Kuznica".

1940 - wychodzi zamąż za Wacława Dunin-Kar-
wickiego ps. "Luty" z "Zośki"

Szare Szeregi, Agricola (przeszkolenie wojs-
kowe i sanitarne), udział w licznych akcjach
oddziału, dzielna i stanowcza postawa.

VI 1944 - otrzymuje Srebrny Krzyż Zasługi z
Mieczami za służbę w „Agacie - Pegazie”

Ambitna, szlachetna, nadzwyczaj życzliwa lu-
dziom, serdeczna i koleżeńska, nie akceptują-
ca form walki, prowadzących do nadmiernych
strat w ludziach. Niewysoka, ładna blondynka.

W Powstaniu - w III komp. "Parasola" razem
z mężem, przechodzą cały szlak bojowy bata-
lionu, "Luty" zostaje ciężko ranny, "Janina"
dramatycznie go ratuje, udaje jej się wynieść
go z Warszawy, ale w listopadzie zmarł z ran.

Styczeń 1945 r. - zainicjowała akcję ekshu-
macyjną prowizorycznych grobów powstańczych
na wydzieloną kwaterę Wojskowego Cmentarza
Powązkowskiego. Organizuje spotkania "Para-
solarzy" (m.in. w Szklarskiej Porębie).

1950 - Wojsk. Sąd Rejonowy w W-wie skazuje
ją na 6 lat więzienia. Jest torturo-
wana.

1956 - W Rewizji Nadzwyczajnej wyrok uchylono.

1997 lub 1998 zmarła.

FUNDACJA
GENERALNA
ELŻBIETY ZAWACKIEJ

fundacja XI 2000 6 Transfer
z Wroclawia

PKO BP IV Oddz. Wrocław
Nr 93549-107350-132

1-7

Halina Janina DUNIN-KARWICKA 2v. RAKOCZY z d. STRACHALSKA

Urodziła się 13 lipca 1917r. w Sosnowcu jako córka Medarda i Jadwigi Janiny ze Strzeleckich.

Jej ojciec był weteranem walk o niepodległość Polski w latach 1914 – 1920, a z zawodu urzędnikiem kolejowym. Matka to wnuczka Pawła Strzeleckiego, powstańca styczniowego.

Miała troje rodzeństwa – siostrę Jadwigę oraz braci Witolda Medarda i Janusza.

W 1918r. przenieśli się do Warszawy, gdzie ojciec objął posadę w Dyrekcji Naczelnej PKP. W Warszawie ukończyła Szkołę Powszechną im. Leonii Rudzkiej, a w 1936r. Gimnazjum i Liceum im. Juliusza Słowackiego. Bez powodzenia ubiegała się o przyjęcie na Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego. Z powodu choroby dopiero w 1937r. wstąpiła na studia w Wyższej Szkole Handlowej.

Od pierwszej klasy gimnazjum należała do 3 Warszawskiej Żeńskiej Drużyny Harcererek w której z czasem objęła funkcję zastępowej. W 1939r., już w stopniu instruktora harcerskiego, działała w kręgu starszoharcerskim „Kuznica”.

W dniu 1 września 1939r. została skierowana przez władze ZHP do prac pomocniczych przy rozpraszaniu ludności Warszawy kolejami E.K.D. W akcji tej uczestniczyła jako sanitariuszka. Po kapitulacji jako sanitariuszka opiekowała się rannymi polskimi żołnierzami w Szpitalu Ujazdowskim. W tym czasie należała już do Szarych Szeregów.

W grudniu 1940r. wyszła za mąż za Wacława Dunin-Karwickiego, instruktora harcerskiego i studenta medycyny, który pod ps. Głowacki, Luty był dowódcą grupy szturmowej CR 200 Szarych Szeregów, następnie dowódcą III plutonu w oddziale „Agat” – „Pegaz” Kedywu KG AK, a od połowy lipca 1944r. dowódcą III kompanii baonu „Parasol”.

W grupie szturmowej CR 200 była łączniczką. W dniu 1 sierpnia 1943r. razem z mężem i częścią grupy CR 200 przeszła do „Agatu”. Pod ps. Janina, Lutowa objęła dowództwo sekcji łączniczek III plutonu. Od 22 lipca 1944r., po reorganizacji oddziału, pełniła funkcję szefa łączności III kompanii „Parasola”.

Pietraszkiewicz

Brała udział w akcjach na Alfreda Milkego (5 października 1943r.), na Antona Hergla (10 grudnia 1943r.), na Władysława Myrczę (15 grudnia 1943r.), w odbiciu „Lota” (Bronisława Pietraszkiewicz) na akcji na gen. Franza Kutscherę (1 lutego 1944r.), ..

Jako jedna z trzech łączniczek (oprócz niej jeszcze Janina Lutyk, ps. Scarlett i Halina Grabowska, ps. Zeta) uczestniczyła 4 kwietnia 1944r. w akcji kolejowej pod Płochocinem. Uczestniczyła także w odbiciu „Asa” (Benedykta Sylwestrowicza) ze Szpitala Jana Bożego w dniu 30 kwietnia 1944r.

Za udział w akcji na Milkego została odznaczona Krzyżem Walecznych (zweryfikowanym 4 września 1964r. przez Komisję ds. Odznaczeń przy ZG ZBoWiD). W dniu 21 czerwca 1944r., podobnie jak 22 innych żołnierzy „Pegaza”, otrzymała Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami za całokształt dotychczasowej służby.

W pierwszych tygodniach Powstania odcięta wraz z mężem, bratem Witoldem i innymi od swego oddziału walczącego na Woli, przebywała w Śródmieściu, w rejonie ul. Boduena. Uczestniczyła m.in. w budowaniu barykady na rogu Świętokrzyskiej i Mazowieckiej. Dopiero 21 sierpnia wraz z innymi łączniczkami „Parasola” przedostała się kanałami na Stare Miasto przenosząc amunicję dla swego oddziału. Podczas walk na Czerniakowie pełniła funkcję łączniczki „Parasola”. Tam została ranna. Ciężko ranny został 14 września także jej mąż. Od tego dnia aż do śmierci w dniu 21 listopada 1944r. w szpitalu w Skierniewicach pozostawał pod jej opieką. Po śmierci męża przebywała przez kilka miesięcy razem z rodzicami u rodziny w Kielcach. Podczas pobytu w Kielcach pracowała w RGO. Na początku 1945r. powrócili do Warszawy i zamieszkali przy ul. Brackiej 23. Włączyła się do akcji ekshumacyjnej. We współpracy z PCK wyszukiwała mogiły poległych kolegów i koleżanek z „Parasola” oraz uczestniczyła w ich ekshumacjach i pochówkach w kwaterze „Parasola” na Powązkach. Zarobkowo pracowała początkowo jako nocny stróż, a następnie w firmie „Ericsson”. W 1946r. po udanych egzaminach została przyjęta na stomatologię. W tym roku została także członkiem Związku Uczestników Walki o Niepodległość i Demokrację.

W dniu 13 stycznia 1949r. została aresztowana w Warszawie przez funkcjonariuszy MBP i uwięziona. Wyrokiem WSR z dnia 21 grudnia 1951r. skazano ją na 6 lat więzienia, utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na 3 lata oraz przepadek całego mienia „za przestępstwo z art. 86 § 2 popełnione od lata 1945r. do początku stycznia 1949r. w Warszawie i Szklarskiej Porębie w ten sposób, że do września 1945r., a później po ujawnieniu się była kontynuatką więzi grupowej resztek ujawnionych oddziałów batalionu „Parasola”, przez udział w pracach ekshumacyjnych i przez udział w zjeździe w Szklarskiej Porębie, była świadoma, że oddziały zostają utrzymane w grupowej więzi celem usiłowania zmiany przemocą ustroju Państwa Polskiego, usiłowała przez powyższą swoją działalność osiągnąć wraz z innymi tenże cel.”

Wyrok odbywała w Fordonie, skąd wyszła wskutek przedterminowego zwolnienia orzeczonego przez Generalną Prokuraturę w dniu 29 grudnia 1953r. W 1956r. na wniosek Rady Państwa została „zrehabilitowana” przez Generalną Prokuraturę.

Po wyjściu z więzienia wyszła ponownie za mąż. Jej drugi mąż, Ludwik Rakoczy, z zawodu ślusarz – mechanik, uczestniczył w kampanii 1939r. jako ochotnik przy obsłudze dział przeciwlotniczego w Zakładach Przemysłowych „Ursus”. Następnie służył w ZWZ – AK w Warszawie pod ps. Rak – Oczy i Ludwik. W czasie Powstania walczył w Zgrupowaniu „Chrobry I” pod dowództwem mjr. Gustawa Billewicza, ps.

Pracownik zakładu rzemieślniczego

Sosna. W nocy z 27/28 sierpnia został ranny. Pod koniec sierpnia otrzymał Krzyż Walecznych (zweryfikowany 6 stycznia 1967r. przez Komisję ds. Odznaczeń przy ZG ZBoWiD) oraz awans na stopień kaprała.

Od 17 maja 1954r. pracowała jako pomoc dentystyczna w przychodni lekarskiej. Po ukończeniu stomatologii i otrzymaniu dyplomu w 1956r. pracowała dalej jako lekarz – stomatolog.

Przez wiele lat prowadziła działalność wychowawczą w harcerstwie pielęgnując legendę Szarych Szeregów.

Zmarła 11 października 1999r. Została pochowana w grobowcu rodzinnym na Powązkach.

Uchwałą Rady Państwa Nr 0/654 z dnia 30 kwietnia 1975r. została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari „za udział w walkach z hitlerowskim najeźdźcą”.

Rodzeństwo Haliny Janiny Dunin Karwickiej-Rakoczy także uczestniczyło w walce o niepodległość Polski.

Siostra Jadwiga (ur. 5 września 1920), absolwentka Gimnazjum Żeńskiego Zofii Sierpińskiej, w latach 1940 – 1942 ukończyła Szkołę Architektury inż. W. Jastrzębskiego. Przez 3 lata uczęszczała na wykłady tajnej Politechniki Warszawskiej. Pracowała także w firmie budowlanej H. Güntera. W okresie kampanii wrześniowej jako harcerka pełniła służbę w Centrali Poczty Głównej oraz jako sanitariuszka w punkcie kontroli sanitarnej przy ul. Wawelskiej. Po kapitulacji, tak samo jak siostra, była sanitariuszką w Szpitalu Ujazdowskim. Od jesieni 1939r. pod ps. Jagoda i Celina należała do Szarych Szeregów. Już jako łączniczka III plutonu „Agatu” – „Pegaza” – „Parasola” brała udział w wielu akcjach, m.in. w zamachu na Hergla, odbiciu „Asa” i w akcji pod Płochocinem. W Powstaniu służyła jako dowódca punktu łączności drutowej Komendy Okręgu Warszawskiego. Po upadku Powstania przebywała w niewoli w obozach Fellingsbostell, Bergen-Belsen i Oberlangen. Po wyzwoleniu Oberlangen wstąpiła do 1 Dywizji Pancerniej gen. Maczka i służyła tam w stopniu plutonowego jako świetliczarka w baonie ATS. W 1946r. wróciła do Warszawy. W 1947r. wyszła za mąż za Władysława Miszczyńskiego, urzędnika Zarządu Kin. Sama po wojnie pracowała w wielu przedsiębiorstwach jako technik budowlany i urzędniczka, m.in. od 1959r. jako starszy inspektor kontroli technicznej w Zarządzie Budynków Mieszkalnych Warszawa Stare Miasto. Uchwałą Rady Państwa z dnia 28 sierpnia 1959r. została odznaczona Krzyżem Walecznych. Zmarła w 1985r.

Przebieg choroby
12
1939-1945

Janusz Strachalski (ur. w 1913r.) jako kapral 2 baonu balonowego poległ 16 września 1939r. pod Lipinami koło Mrozów. Pochowany początkowo w Zbuczynie Poduchownym koło Siedlec spoczął ostatecznie na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach. Pośmiertnie odznaczony Krzyżem Walecznych.

Witold Medard Strachalski (ur. 6 stycznia 1906r.), technolog-elektryk, absolwent Wydziału Elektrycznego Państwowej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda. W 1931r. ukończył szkołę podchorążych rezerwy w Centrum Wyszkożenia Łączności w Zegrzu. W latach trzydziestych i w okresie okupacji niemieckiej pracował w dziale kolejowym Polskiej Akcyjnej Spółki Elektrycznej „Ericsson”. Jesienią 1938r. jako ppor. rez., dowódca plutonu kompanii telegraficznej 28 DP, uczestniczył w akcji zajęcia Zaolzia. Od listopada 1939r. należał do ZWZ – AK.

Używał ps. Krzysztof i Orawski. Pełnił funkcję instruktora łączności w „Parasolu”. Jednocześnie był szefem komórki przygotowującej sieć telefoniczną PAST-y do zadań bojowych. Był także instruktorem w „Agricoli” i opiekunem trzech klas tej szkoły. W Powstaniu uczestniczył jako dowódca plutonu telefonicznego podporządkowany bezpośrednio Wydziałowi V Komendy Okręgu Warszawskiego oraz jako dowódca ośrodka telefonicznego Komendy Okręgu. Rozkazem Komendy Okręgu L. 524/1 z dnia 27 sierpnia 1944r. został odznaczony Krzyżem Walecznych (zweryfikowanym 9 kwietnia 1965r. przez Komisję ds. Odznaczeń przy ZG ZBoWiD), a rozkazem Komendy Okręgu nr 29 z dnia 15 września 1944r. mianowany na stopień porucznika. Po upadku Powstania przebywał w obozach Bergen-Belsen, Fallingsbostell, Grossborn, Sandbostel, Lubeka. Uwolniony z niewoli przez Anglików w dniu 2 maja 1945r., w grudniu tego roku powrócił do Warszawy. Po wojnie pracował w dziedzinie automatyki przemysłowej. W latach 1949 – 1952 prowadził wykłady na Politechnice Warszawskiej. W małżeństwie z Jadwigą Hellwig miał syna Krzysztofa. W dniu 10 grudnia 1964r. Komisja ds. Weryfikacji Odznaczeń przy ZG ZBoWiD pozytywnie zweryfikowała mu nadanie Krzyża Srebrnego Orderu Wojennego Virtuti Militari.

Źródła:

A Uds.KiOR, syg. K-146.568 (Halina Janina Karwicka-Rakoczy); A ZKRPIBWP, syg. W-56301 (Ludwik Rakoczy), P/N-56696 (T-9108) (Witold Strachalski), W-264 (Miszczyńska Jadwiga); CAW, syg. ap 2138 (Witold Medard Strachalski) - BKiO KPRP, Im. spis VM PRL 2, s. 284, poz. 2348; DW Uds.KiOR, ~~Wniosek ZG SZŻAK o mianowanie H Karwickiej-Rakoczy na stopień oficerski~~, Wykaz KW....., s. 89, poz. 1864, s. 357, poz. 7994. s. 413, poz. 9262 - Księga pochowanych ....., t. I, s.191; Jastrzębski S., Zaczęło się pod Arsenalem ....., s. 140-141, 168-169, 174-175, 284; Stachiewicz P., „Parasol”, Warszawa 1991, s. 78, 109, 111, 192, 175-176, 249, 253, 270-272, 274, 287-289, 312, 342, 543, 623, 654, 676, 712-713, 778; Zawołać po imieniu ....., s. 383-384.

H stopnia oficerskiego nie otrzymała
swojej podchorążej dyktando -
nie rekonicyt.

„Kama”

Biogram opracowany przez EZ D.kw. do
II tomu „Śródmieście w kibel” z uwagami
T. Friedel

22 VII 05

I/1-11

KARWICKA Halina Janina (DUNIN-KARWICKA), II v. RAKOCZY, z d. STRACHALSKA (1917-1999), instruktorka ZHP, sanitariuszka kampanii wrześniowej 1939, łączniczka SzSz ps. „Janina”, wywiadowczyni III plutonu 3 Kompanii Batalionu AK „Parasol”, w Powstaniu tamże bojowa łączniczka; po wojnie więźniarka UB, z zawodu lekarz-stomatolog

Halina Janina Strachalska urodziła się 13 VII 1917 w Sosnowcu jako jeno z czworga dzieci urzędnika kolejowego Medarda Strachalskiego i Jadwigi z d. Strzelecka. W 1918 rodzina przeniosła się do Warszawy i tam Halina ukończyła Gimnazjum i Liceum im. J. Słowackiego, należąca do 3 Warszawskiej Żeńskiej Drużyny Harcerskiej z funkcją zastępowej. W 1936 uzyskała maturę i po nieudanej próbie dostania się na Wydział Lekarski UW oraz po przebytej chorobie, rozpoczęła w 1937 studia w Wyższej Szkole Handlowej. W 1939 działała w warszawskim kręgu starszoharcerskim „Kuźnica”.

Od 1 IX 1939 jako sanitariuszka została skierowana przez władze ZHP do prac pomocniczych w obronie cywilnej. Po kapitulacji Warszawy opiekowała się rannymi żołnierzami w Szpitalu Ujazdowskim. W grudniu 1940 wyszła za mąż za Wacława Dunina-Karwickiego, dowódcę drużyny „CR-200” Grupy Szturmowej SzSz w Rejonie 1 Obwodu I AK Śródmieście. Pełniła tam funkcję łączniczki. W sierpniu 1943 wraz z mężem i częścią tej grupy przeszła do Oddziału Dyspozycyjnego Kedywu KG, „Agatu” i tam jako „Janka”, „Lutowa” objęła dowództwo sekcji łączniczek III plutonu „Agatu”. Na przełomie 1943/1944 ukończyła konspiracyjną szkołę podchorążych „Agricola”. Od 22 VII 1944 pełniła funkcję szefa łączności 3 kompanii „Parasola”. Brała udział w akcjach na Alfreda Milkego (5 X 1943), Antona Hergla (10 XII 1943), Władysława Myrchę (15 XII 1943), w odbiciu Bronisława Pietraszkiewicza, „Lota” po akcji na gen. F. Kutscherę (1 II 1944), na Waltera Stamma (6 V 1944). Wraz z Janiną Lutyk-Zapadką „Scarlett” (VM) i Haliną Grabowską „Zeta” uczestniczyła 4 IV 1944 w akcji dywersji kolejowej pod Płochocinem. Brała też udział w akcji (30 IV 1944) odbicia Benedykta Sylwestrowicza „Asa” ze Szpitala Jana Bożego.

W pierwszych tygodniach Powstania Warszawskiego, odcięta od swego oddziału walczącego na Woli, przebywała w Śródmieściu, w rejonie ul. Boduena, brała m.in. udział w budowaniu barykady na rogu Świętokrzyskiej i Mazowieckiej. Dnia 21 sierpnia wraz z innymi łączniczkami „Parasola” przedostała się kanałami na Stare Miasto przenosząc amunicję dla swojego oddziału. Potem uczestniczyła w walkach na Czerniakowie i pełniąc funkcję łączniczki dowództwa „Parasola” została ranna. Przechodziła wraz z mężem cały szlak bojowy

H Przeszła

1/1-12

„Parasola”. Od 14 września przebywała w szpitalu w Skierniewicach ^{V, 8} opiekując się ciężko rannym mężem, który zmarł 21 listopada. Ze Skierniewic wyjechała do rodziny do Kielc i tam pracowała w RGO. Do Warszawy powróciła razem z rodzicami na początku 1945.

Ppor. Halina Karwicka Uchwałą Rady Państwa Nr 0/654 z 30 IV 1975 została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego *Virtuti Militari* za udział w walkach z hitlerowskim okupantem. Ponadto była odznaczona KW (1943? – za akcję na Milkego), SrKZzM (1944), Warszawskim Krzyżem Powstańczym (1982).

Po wojnie włączyła się do akcji ekshumacyjnej PCK i tworzenia kwater powstańczych ^{Vw 1w 8} kolegów i koleżanek z „Parasola” na Powązkach. Początkowo pracowała jako nocny stróż, a następnie została zatrudniona w firmie „Ericsson”. W 1946 rozpoczęła studia na Wydziale Stomatologii UW i w tymże roku wstąpiła do Związku Uczestników Walki o Niepodległość i Demokrację. Dnia 13 I 1949 aresztowana w Warszawie przez funkcjonariuszy MBP, skazana wyrokiem WSR z 21 XII 1951 na 6 lat więzienia za to ...*że była kontynuatką więzi grupowej resztek ujawnionych oddziałów batalionu „Parasol”, przez udział w pracach ekshumacyjnych i przez udział w zjeździe w Szklarskiej Porębie, była wiadoma, że oddziały zostają utrzymane w grupowej więzi celem usiłowania zmiany przemocą ustroju Państwa Polskiego, usiłowała przez powyższą działalność osiągnąć wraz z innymi tenże cel.* Więziona w Fordonie, zwolniona przedterminowo 29 XII 1953, (w 1956 została „zrehabilitowana” przez Generalną Prokuraturę). Powtórnie wyszła za mąż za Ludwika Rakoczego i od maja 1954 pracowała jako pomoc dentystyczna w przychodni lekarskiej. Po ukończeniu w 1956 stomatologii pracowała jako lekarz-stomatolog. Przez wiele lat prowadziła działalność wychowawczą w harcerstwie. Zmarła po długiej chorobie 11 X 1999, pochowana w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Ojciec Haliny, Medard Strachalski, weteran walk o niepodległość Polski w latach 1914-1920, pracował w Warszawie w Dyrekcji Naczelnej PKP. Siostra Jadwiga zam. Miszczyńska (1920-1985), harcerka, uczestniczka września 1939, również sanitariuszka w Szpitalu Ujazdowskim, w konspiracji od jesieni 1939 jako „Jagoda”, „Celina”, łączniczka III plutonu „Parasola”, w Powstaniu dowódca punktu łączności drutowej KO Warszawskiego, jeńiec, po wyzwoleniu w PSK, po wojnie technik-budowlany i urzędniczka w Warszawie. ^{10 8} Brat Janusz (1913-1939), poległ we wrześniu 1939. Brat Witold (1906-...), inżynier-elektryk, ^{L 8 8} przedwojenny pracownik kolejowy, żołnierz SZP-ZWZ-AK ps. „Krzysztof”, „Orawski”, instruktor łączności w „Parasolu”, w Powstaniu dowódca plutonu telefonicznego

podporządkowany bezpośrednio Wydziałowi V KO Warszawskiego; jeniec, po wojnie pracował w dziedzinie automatyki przemysłowej.

Pierwszy mąż, Waclaw Dunin-Karwicki (? -1944), „Głowacki”, „Luty”, instruktor harcerski, student medycyny, dowódca drużyny „CR-200” SzSz, następnie dowódca III plutonu w oddziale „Agat”-„Pegaz” Kedywu KG AK, od połowy lipca 1944 dowódca 3 kompanii baonu „Parasol”. Drugi mąż, Ludwik Rakoczy, z zawodu ślusarz-mechanik, uczestnik września 1939, żołnierz ZWZ-AK ps. „Ludwik”, w czasie Powstania w Zgrupowaniu „Chrobry I”. Małżeństwo było bezdzietne.

AKHK, ko. Rakoczy H. (tamże dodatkowa bibliografia); APAK, T. 3086/WSK; AUdsKiOR, sygn. K-146.568 (Karwicka-Rakoczy H.); AZGZKRPIBWP, sygn. W-56301 (Rakoczy L.), P/N-56696 (T-9108) (Strachalski W.), W-264 (Miszczyńska J.); DW UdsKiOR, Wniosek ZG ŚZZAK o mianowanie Karwickiej-Rakoczy H. na stopień oficerski; Wykaz KW ..., s. 89, poz. 1864, s. 357, poz. 7994, s. 413, poz. 9262; BKiOKPRP, Im. Spis VM PRL 2, s. 284, poz. 2348;

Chlebowski C., „Wachlarz”, Warszawa 1990, passim, fot. 46/II, 47/II; Dunin-Szpotkańska J., *Śp. Halina I voto Dunin-Karwicka, II voto Rakoczy z d. Strachalska*, Biuletyn Informacyjny z działalności Stowarzyszenia Rodu Duninów, Warszawa 1999, s. 17-19, *Halina Dunin-Karwicka. Pożegnanie (13 VII 1917-11 X 1999)*, Materiały Historyczne Stowarzyszenia Szarych szeregów, 1999, nr 48, s. 61; *Harcerki 1939-45*, s. 293; Jastrzębski S., *Zaczęło się pod Arsenalem...*, Warszawa 1981, s. 165, 203, 326; Kaczyńska D., *Byli żołnierzami „Parasola”*, Warszawa 1976, s. 95, 323; także, *Dziewczęta z „Parasola”*, passim; *Księga pochowanych ...*, t. 1, s. 191; Kunicki A., *Cichy front*, Warszawa 1969; s. 113, 130; Mazurkiewicz S., *Jan Mazurkiewicz - „Radosław”-„Sep”-„Zagłoba”*, Warszawa 1994, s. 373; Nekrolog, *Gazeta Wyborcza* z 23-24 X 1999; *Odznaczona Warszawskim Krzyżem Powstańcym*, Stolica, 1982, nr 33; Podrygałło J., *Ach te dziewczęta*, Warszawa 1996, s. 46; Stachowicz P., *„Parasol”*, Warszawa 1991, passim; Strzembosz, *Akcje zbrojne podziemnej Warszawy 1939-1945*, Warszawa 1983, s. 353, 434; *Odbijanie...*, s. 153; tenże, *Oddziały szturmowe konspiracyjnej Warszawy 1939-1945*, Warszawa 1983, s. 218, 221, 228; Wesółowski, *PRL Kaw. VM...*, s. 39; *Zawołać...*, t. 1, s. 383-384

KASSA Helena zob. PIETRYKA Helena

II Materiały uzupełniające relację

- Nekrolog H. Dumin-Kawickiej, „Gazeta Wyborcza” 23-24.10.1999 r., k.1, s.1
- Halina Dumin-Kawicka. Pożegnanie (13^{VI} 1917-11^X 1999), Materiały Historyczne. Stowarzyszenie Szarych Szeregów, 1999/48, k.1, s.2
- J. Dumin-Szpotajska, śp. Halina i wotum Dumin-Kawicka, i wotum Rakoczy z domu Strachalska, „Biuletyn Informacyjny z działalności, Stowarzyszenia Rodu Duminów, Warszawa 1999, k.5, s. 3-7
- W. Kosko, Polska Antygona. Wspomnienie o dwóch Halinie Dumin-Kawickiej - Rakoczy, [b.d.], k.1, s.8

II - 1

Ś†P
HALINA
primo voto DUNIN-KARWICKA
secundo voto RAKOCZY
z domu STRACHALSKA

pseudonim „Janina”,
siostra „Jagody” i „Krzysztofa” - „Orawskiego”,
lekarz stomatolog.

Harcerka Szarych Szeregów, Grup Szturmowych,
Batalionu „Parasol”, łączniczka w Powstaniu Warszawskim,
podporucznik Armii Krajowej odznaczona Virtuti Militari,
Krzyżem Walecznych i innymi odznaczeniami.

Po wojnie tworzyła kwatery powstańcze
na Cmentarzu Wojskowym w Warszawie,
ukarana za to śledztwem na Koszykowej,
Rakowieckiej i więzieniem w latach 1949-1953.

Msza żałobna odbędzie się
we środę, 27 października 1999 roku
o godzinie 13.15 w kościele św. Józefa
(za Cmentarzem Wojskowym),
po czym nastąpi wyprowadzenie do grobu rodzinnego
na Cmentarzu Wojskowym na warszawskich Powązkach

rodzina Strachalskich

Nekrolog „Gazeta Wyborcza” nr 249 z 23-24. X. 1999 r.

Mat. Hnt. Stawany, Śmieć, Przemysław, Szwajcari
nr 48/XI 99

4-2

HALINA DUNIN-KARWICKA
Pożegnanie (13 VII 1917 - 11 X 1999)

W dżdżyste południe 27 października 1999 r. na Cmentarzu Woj-
skowym na Powązkach pochylały się sztandary nad otwartą mogiłą Haliny
Dunin-Karwickiej, secundo voto Rakoczy, z domu Strachalskiej. Ksiądz
błogosławił Zmarłą znakiem Krzyża. Żołnierze Wojska Polskiego razem z
harcerkami i harcerzami pełnili honorową wartę.

Z żalem i szacunkiem żegnano druhnę Halinę, absolwentkę Liceum
Słowackiego, lekarza stomatologa, żołnierza Armii Krajowej, podporucz-
nika „Janinę”, łączniczkę batalionu „Parasol”. Żegnały Ją poczty sztanda-
rowe Armii Krajowej Zgrupowania „Radosław”, batalionów „Parasol” i
„Zośka”, sztandar więźniów politycznych okresu stalinowskiego, sztandary
szkolne i harcerskie. Każdy człowiek nosi niepowtarzalną tajemnicę swego
losu. I każdy ma hierarchię prawd, wyrosłą na gruncie odmiennej wrażli-
wości, która prowadzi go ku dobru. Dr Halina w pokorze i pilności pe-
łniła posługę lekarską. Niezależnie od swojej specjalności służyła radą i
pomocą bliskim, rodzinie, przyjaciółom, żołnierzom - koleżankom i kole-
gom, z którymi znalazła się w jednym szeregu podczas pamiętnych dni
Powstania Warszawskiego. Jej heroiczna walka o życie ранego męża -
Wacka Karwickiego stała się symbolem dochowania wierności i szacunku
dla godności człowieka.

Jak bohaterka greckiej epopei, „Antyгона”, zdawała się mówić każ-
dym gestem i czynem - urodziłam się, by kochać. Służyła wszystkim, z
którymi się wiązała. Tak było i podczas więzienia stalinowskiego, w któ-
rym spędziła lata od 1949 do 1953 r. Iluż potwierdza ten znamieny rys Jej
charakteru! Służyła ludziom na kłęczkach. Wierna ideałom harcerskim.
Niezapomniana „Cioteczka” wielu młodych harcerek z całej Polski.

*Ale są takie krzyże ogromne
Gdy kochając za innych się kona,
To z nich spada się jak grona wyborne
W Matki Bożej otwarte ramiona.*

K.L.

H.M. STANISŁAW WIKŁO

Hm. Stanisław Wikło ps. „Napór” /urodzony 27. 03. 1924 r. w Su-
chedniowie/ zmarł 05. 08. 1999 r. w Suchedniowie. Do harcerstwa wstąpił
w 1935 r. do II SHD w Suchedniowie. W styczniu 1942 r. zostaje zaprzy-

Biuletyn Informacyjny z działalności Stowarzyszenia
Rodu Duninów, v. 1998 Warszawa

Janina Dunin-Szpotafińska

Przebieg a ET 4-3
p. Dunin Karwicka z Tomaszem
etnografka 17 XII 2007

Ś + P

Halina

I voto Dunin-Karwicka

II voto Rakoczy

z domu Strachalska

W październiku 1999 r. pożegnaliśmy Halinę Dunin-Karwicką. Straciliśmy jeden z klejnotów, który był ozdobą dewizy - "Bóg, Honor, Ojczyzna". Halina była serdeczną przyjaciółką ludzi, kochała młodzież - w Jej warszawskim pokoju pełno było różnych pamiątek i dowodów sympatii od harcerskiej braci. Podczas spotkań dużo rozmawialiśmy, opowiadała o swoich przeżyciach w okresie okupacji, Powstania Warszawskiego, o cierpieniach zadawanych w stalinowskim więzieniu. Czytałam odpis wyroku. Zawsze zastanawiało mnie, jak po tych wszystkich koszmarach mogła zachować uśmiech na twarzy i serdeczność do ludzi.

Halina zmarła 11 października 1999 r. po długiej chorobie, w czasie której otoczona była niezwykle troskliwą opieką rodziny Pana Krzysztofa Strachalskiego. Nie zobaczymy Jej więcej na naszych rodowych spotkaniach, na które przyjeżdżała z radością, jak na wielkie rodzinne święto. Wokół Niej zawsze było pełno; przyciągała dobrocią, życzliwością, miłością do młodzieży. Nie usłyszymy już Jej tragicznych wspomnień z okresu okupacji i duchowego zniewolenia.

Halina pochodziła z rodziny o bogatych tradycjach patriotycznych. Pradziadek brał udział w Powstaniu Listopadowym 1831 r. a dziadek walczył w Powstaniu Styczniowym 1863. W czasie okupacji hitlerowskiej cała rodzina należała do konspiracji: matka (zajmująca się nasłuchem), Halina, Jej siostra Jagoda, brat Witold ps. Krzysztof i mąż Haliny Wacek ps. Luty.

Wacława Dunin-Karwickiego Halina poznała w Dzień Zaduszny na Wojskowych Powązkach w 1936 roku, miała wtedy 18 lat. W czasie Powstania Warszawskiego oboje byli żołnierzami "Parasola" walczyli o niepodległość Polski, o honor miasta, o honor i wolność dla każdego Polaka, o przeżycie trzykrotnie rannego Wacka. Jako łączniczka kanałowa utrzymywała łączność między Śródmieściem a Ratuszem (jako pierwsza przyniosła wiadomość o śmierci Krzysztofa Baczyńskiego). Brała udział w walkach: w rejonie Ratusza, Śródmieścia, Czerniakowa.

Po nieudanej próbie przeprawy na praski brzeg Wisły, Niemcy zgarnęli Halinę i Wacka z Wilanowskiej i pognali ich na ul. Szucha. W książce Wiesława Budzyńskiego pt. "Na straconej placówce" Halina tak wspomina te tragiczne chwile: "Taszczyłam Wacka na drzwiach, bo zabrali nosze. Grozili, że męża rozstrzelają, przykleklam przed murem - a było to przy szkole Batorego - i chciałam razem z nim zginąć. To nie było bohaterstwo, to kompletna rezygnacja, załamanie, było mi wszystko jedno, a nie chciałam go zostawić. To była chęć, żeby razem zginąć. Seria poszła wyżej i ocaleliśmy ..." Następnie trafili do Pruszkowa a stąd, w poszukiwaniu ratunku dla Wacka, do szpitali w Milanówku i Skierniewicach. Tu Halina dowiedziała się od profesora Manteuffla, że już za późno na operację

II-4

Wacka, na ratunek. Wacek umarł w strasznych bólach. Ciało jego Halina przewiozła i pochowała w Kielcach, gdzie mieszkał jej wuj (żołnierz AK) i gdzie odnaleźli się jej rodzice.

Ostatnią wolą Wacława Dunin-Karwickiego, jego testamentem, było pochowanie go razem z kolegami z "Parasola". Przed śmiercią Wacka Halina przysięgła, że wypełni jego wolę i pochowa ich wszystkich razem. Zgodnie z tym przyrzeczeniem, po powrocie do Warszawy Halina włączyła się w prace przy ekshumacji zwłok. Znała wszystkie miejsca tymczasowych grobów swoich kolegów powstańców. To była bardzo ciężka praca, wymagająca niezwykle silnej woli psychicznej i odporności fizycznej.

Za ekshumacje ciał powstańców z "Parasola" i "Zośki" i utworzenie dla nich kwatery na warszawskich Powązkach Wojskowych Halina została aresztowana 13.01.1949 roku.

Na Koszykowej była przesłuchiwana przez Serkowskiego (oddelegowanego przez NKWD do polskich władz śledczych) i Różańskiego, ówczesnego dyrektora Departamentu Śledczego Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego. W czasie śledztwa Różański pokazał Halinie wypisane zwolnienie pod warunkiem, że przyzna iż ekshumacje były organizowane w ramach konspiracji oraz ujawni swoje kontakty z tajną organizacją. Ponieważ Halina kategorycznie odmówiła i podała pokazane jej "zwolnienie", Różański wezwał ubeków, którzy tak zajęli się Haliną, że musiano ją wynieść na noszach do szpitala. Z Rakowieckiej przewieziono Halinę do więzienia w Fordonie. Tam również odsiadywała wyrok Barbara Dunin-Szpot, także były żołnierz Armii Krajowej. Po latach obie spotkały się ponownie w czasie IV Zjazdu Stowarzyszenia Rodu Duninów w Białobrzegach w 1996 roku.

Halina bardzo kochała młodzież, odwiedzała drużyny harcerskie. Na takich spotkaniach często zadawano jej pytanie: czy nie żałuje tego co robiła. Odpowiedź była zawsze jedna: "Gdyby mi jeszcze raz przyszło siedzieć za działkę "Parasola", za te wszystkie więzy przyjaźni, które się między nami zadzierzgnęły w tych trudnych chwilach - to mało powiedzieć: nie żałuję, bo wykonałam testament, ja nigdy nie zapomnę tych wzruszających spotkań z rodzinami poległych, z matkami, które wróciły, kiedy już ich bliscy byli pochowani w kwaterze "Parasola". Nie zapomnę tych łez wdzięczności i widoku matek klęczących przed grobami. Ja również serdecznie dziękuję tej garstce przyjaciół z "Parasola", "Zośki" i "Miotły", którzy tak dzielnie pomagali przy ekshumacjach, zdając sobie sprawę, czym to grozi, w obliczu wrogich haseł w rodzaju: "śmierć zaplutym karłom reakcji spod znaku AK".

Za poświęcenie przy ekshumacji zwłok powstańców i utworzenie kwatery "Parasola", Halina nazywana jest polską Antygoną. Los sprawił, że została poddana tym samym cierpieniom i przeżyciom co starożytna bohaterka, obie spotkały się z nieludzkim prawem i okrucieństwem władzy.

Prochy Haliny - współczesnej Antygony długo czekały na pozwolenie złożenia ich w kwaterze "Parasola" - Halina zmarła 11 października, a uroczystości żałobne odbyły się dopiero 27.10.1999r. - urnę złożono nie w kwaterze "Parasola" a w grobie rodzinnym na Cmentarzu Wojskowym (na warszawskich Powązkach). Zmarłą odprowadzała najbliższa rodzina, przyjaciele, znajomi, nie zabrakło również grupy Duninów. Ostatnie honory oddały: Warta Honorowa Wojska Polskiego, poczty sztandarowe organizacji kombatanckich Armii Krajowej Zgrupowania "Radosław", batalionów "Parasol" i "Zośka", sztandar więźniów politycznych okresu stalinowskiego, sztandary szkolne i Drużyn Harcerskich.

W poprzednim wydaniu Biuletynu Stowarzyszenia możemy przeczytać otrzymaną od

II-5

Haliny odezwę-przesłanie do młodzieży. Halina bardzo kochała młodzież i w niej widziała w przyszłości realizatorów programu budowy BRATERSTWA między ludźmi. Cześć Jej pamięci.

Halina Dunin-Karwicka z domu Strachalska, zdjęcie z czasów wojny

Wacław Dunin-Karwicki, ps. "Luty", urodzony w 1917 roku, wychowanek Gimnazjum św. Stanisława Kostki, podharc mistrz 6 WDH, student medycyny i żołnierz "Parasola", d-ca 3 kompanii. Ciężko ranny w kręgosłup w końcowej fazie Powstania w rejonie ulicy Wilanowskiej. Zmarł 21 listopada 1944 r. Jego imię nosi jedna z drużyn harcerskich na warszawskim Mokotowie.

Biuletyn Informacyjny z działachosi Stawaryszki II-6
Rodu Dumińców
r. 1998, Warszawa

Jeśli byś usunął z tego świata więź życzliwości,
To nie ostoi się ni żaden dom, ni miasto
I nie utrzyma się nawet uprawa roli.
CYCERO - "O przyjaźni"

Drogi Druhny, Drodzy Druhowie, Przyjaciele!

Dwa tysiące lat mija od chwili, gdy Cycero napisał Traktat o przyjaźni. Trzeba było tysięcy lat, aby słowa te sprawdziły się w naszym czasie i na naszych oczach.

Nie ma już prawie tygodnia i dnia - aby z naszych ulic i placów nie nadchodziły straszliwe wieści, że został zamordowany niewinny człowiek, lub bezbronne dziecko

Pojawiło się najbardziej okrutne, bo bezsensowne ZŁO - działające wbrew sensowi, wbrew wszelkiej logice. Nawet zwierzę, aby zabić - musi być głodne, przerażone, strwożone o swe małe ... . A człowiek zabija okrutnie, bezmyślnie, bez potrzeby.

Czy zastanawialiście się - co się dzieje, co się z nami stało? Czy ktoś wychowuje nas w duchu nienawiści? ...

Mnożą się bezradne "czarne marsze" prowadzące do nikąd. Dają może poczucie, że - coś zrobiliśmy, aby przeciwstawić się ZŁU - podczas, gdy gołym okiem widać, że nie zrobiliśmy nic. A LEONARDO DA VINCI powiedział: "Kto nie sprzeciwia się ZŁU - ten zarządza by je czynić.!"

Kiedyś na Ekspozycji Państwowego Muzeum Oświęcimskiego był ogromny napis: NIE BUDŹCIE BESTII W CZŁOWIEKU - RAZ OBUDZONA NIE COFNIE SIĘ PRZED NICZYM! Mimo, że jest to Testament Męczenników KL Auschwitz - został zdjęty i mimo wielu lat starań nie jest przywrócony do dziś. Dlaczego?

Ale my, Harcerze, wiemy co się stało: usunięto z pola społecznego z naszych marzeń, myśli i czynów - IDEAŁ BRATERSTWA I SŁUŻBY. Bo właśnie BRATERSTWO jest ową "Więzią życzliwości". To ono jest MIŁOŚCIĄ SPOŁECZNĄ! To o niej mówi UNIA HORODELSKA z 1413 roku:

47

"... Nie dozna łaski zbawienia, kto się na miłości nie oprze. Miłość jedna nie działa marnie. Promienna sama w sobie, gasi zawiści, osłania urazy, daje wszystkim spokój, łączy rozdzielonych, podnosi upadłych, głodzi nierówności, prostuje krzywizny, wspiera każdego, nie obraza nikogo. A ktokolwiek schroni się pod jej skrzydła, znajduje się bezpiecznym i nie ulęknie się niczyjej groźby. Miłość tworzy prawa, a kto nią gardzi - wszystko straci".

Druhny i Druhowie, Przyjaciele!

Ojczyzna nasza jest zagrożona utratą tej więzi, jaką jest BRATERSTWO. A przecież - bez BRATERSTWA nie istnieje HUMANITARYZM, nie istnieje SOLIDARYZM i nie może istnieć Chrześcijaństwo!

Dlatego w dniu 22 lutego 1998 roku, w DNIU MYŚLI BRATERSKIEJ - w kościele Św. Krzyża w Warszawie została odprawiona MSZA ŚWIĘTA w intencji uratowania BRATERSTWA w sercach Polaków.

Niech słowa Naczelnego Skauta Wszechświata - Jezusa Chrystusa i Jego Namiestnika na ziemi, Jana Pawła II: CZUWAJCIE - nigdy nie przestaną brzmieć w waszych sercach!

Pamiętajcie co powiedział Dh Aleksander Kamiński: Życie ma o tyle sens, o ile jest służbą. Człowiek tyle jest wart, ile może pomóc innym!

Czuwajcie! - i budujcie BRATERSTWO MIĘDZY LUDŹMI, bo ono - i tylko ono - jest drogą realizacji Ewangelii - Dobrej Nowiny o powszechnym Braterstwie wszystkich ludzi - dzieci naszej wspólnej MATKI ZIEMI

ZESPÓŁ HARCERZY SENIORÓW

Halina Dunin-Karwicka "Lutowa" phm

Stanisław Sieradzki "Świst" hm

Władysław A. Terlecki pwd

Witold Kosko HO

Henryk Pietrzak

4-8

Wspomnienie o drużynie Halinie Dunin-Karwickiej-Rakoczy

Polska Antygona

11 października br. zmarła drużyna Halina Dunin-Karwickiej-Rakoczy, niezapomniana Drużyna Lutowa, Żołnierz Harcerskich Grup Szturmowych, kompanii wydzielonej, a następnie Batalionu „Agat Pegaz” późniejszego tak sławnego Batalionu „Parasol”. W Szarych Szeregach działała od roku 1940. Wraz z mężem Wacławem Dunin-Karwickim ps. „Luty” współorganizowała 3. pluton, a następnie 3. Kompanię Batalionu „Parasol” pod pseudonimem „Janina”.

Jej mąż dowodził tą Kompanią. Ukończyła szkołę podchorążych, uczestniczyła w akcjach zbrojnych.

Miałem to wielkie szczęście i zaszczyt, że poznałem Ją osobiście. Że mogłem cieszyć się Jej przyjaźnią. Była dobrym duchem dla nas wszystkich, którzyśmy Ją znali, a zwłaszcza dla harcerzy, dla których Jej serce pozostawało zawsze otwarte. Zawsze wspierała nas, którzyśmy swe serce Krzyżem Harcerskim oparzy-

li, była z nami na dobre i złe. Interesowała się żywo losami naszych rodzin, pomagała w rozwiązywaniu różnych problemów.

Pozostanie dla nas na zawsze DRUŻYNA LUTOWA.

Niezlomną, POLSKĄ ANTYGONĄ. Tak Ją nazywał w przypływie bezsilnej wściekłości Józef Goldberg Różański, opracowca z UB.

Do dziś mi dźwięczą w uszach i sercu te wspomnienia Drużyny, gdy po udaremnieniu wykradania przez AL zwłok żołnierzy „Parasola” została zatrzymana przez UB i była przesłuchiwana osobiście przez tego umundurowanego bandytę. – *To ty chcesz być polską Antygona?* – padło pytanie. – *A chce!* – Drużyna odpaliła bez namysłu. Różański kazał Ją za to „poskrobać”. Dziś nasuwa się taka dygresja, że jak tchórzliwi musieli to być ci prowodyrzy nowego ładu, skoro ich kilku biło jedną kobietę, w dodatku tak drobną...

Do końca życia leżała Jej na sercu bolesna sprawa podziałów wśród harcerzy, była gorącą zwolenniczką działania na rzecz jedności obu Związków. Z Jej pomocą udało się w roku 1998, w Dniu Myśli Braterskiej, zebrać środowisko harcerskie na Mszy św. w kościele św. Krzyża, którą odprawił IE ks. bp Zawitkowski

ks. bp. Zawitkowski

Podział środowiska harcerskiego był tym boleśniejszy dla Niej i dla nas, że słyszano się głosy bardzo pogłębiające podziały i negujące ten punkt Prawa Harcerskiego, który głosi, że *Harcerz kocha bliźniego, a za brata uważa każdego innego harcerza.*

Jej mieszkanie przy Bartoszewicza zawsze było otwarte dla wszystkich harcerzy bez wyjątku. Dla wszystkich, którzy znali Jej pełną ciepła i dobroci osobowość.

Pełniła do końca swą powinność.

Mam szczerą wolę całym życiem pełnić służbę Bogu i Polsce...

Drużyno Halinko, nie było mnie przy Tobie w tych trudnych dniach Twojej choroby.

Ponura codzienność zbudowała jeszcze jeden mur. Mur braku czasu. Pozostała mi podarowana przez Ciebie książka o tamtych DNIACH KRWI I CHWAŁY, o niezapomnianych CHŁOPCACH SPOD PARASOLA, z tą piękną dedykacją – słowami Józefa Szczepańskiego „ZIUTKA”... *Ponad nami Biały Ptak, a Parasol to nasz znak. Nie żegnamy się DRUŻYNO HALINKO...*

CZUWAJ! PRZY INNYM OGNIU, W INNĄ NOC, DO ZOBACZENIA ZNÓW!

WITOLD KOSKO

członek KZ NSZZ „Solidarność” Filharmonii Narodowej, członek i sympatyk Ruchu Kamykowego im. hm. prof. Aleksandra Kamińskiego, były instruktor ZHP w II Szczepie DHiZ im. ~~Kompanii „Janina”~~

Kompanii „Rudy” w Sulejówku

IV Korespondencja

W. 903/04 tel. 622 1824

10. nr
terebow
Kawickiej

tel. 14 XI 04

Kraszewskiego 22

do prof. Teresy Kawickiej

- czy jest krewnie VM Heleny
Demin-Kawickiej?

- to jej krewnie ale nie o
miej nie me, przekazać tylko
jakiś wyśmiek z poręty

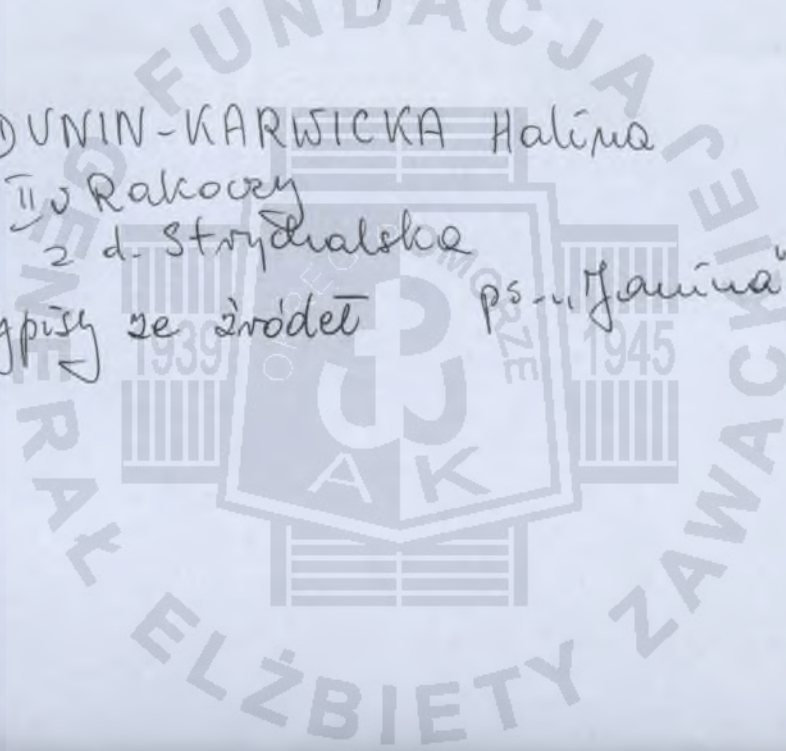
T. 3086/WSK

DUNIN-KARWICKA Halina

II w Rakowcy

2 d. Strychalska

I wypisy ze źródeł ps - "Gazeta"

KGAK
Warszawa

DUNIN KARWICKA HALINA - ps. "Janina"

Przedwojenna harcerka łączniczka 3 plutonu. Wg Kroniki "Parasola"
pracownik kontrwywiadu.

Źródło: Tomasz Strzębosz, Oddziały Szturmowe Konspiracyjnej Warszawy
1939-1944, Państwowe Wydawnictwo Naukowe 1983, s. 219, 221, 228.

Z.Kotowicz' 001

i

††

UM, KW

DUNIN-KARWICKA HALINA
secundo voto RAKOCZY
zd. STRACHALSKA

AK
w-ve
Powst.
Wewrz.

Z wielką czcią żegnamy naszego Przyjaciela

Ś†P
HALINĘ DUNIN-KARWICKĄ
 secundo voto **RAKOCZY**
 z domu **STRACHALSKĄ**
 lekarza stomatologii

podporucznika Armii Krajowej z batalionu „Parasol”.
 Za udział w Powstaniu Warszawskim
 odznaczona Orderem Virtuti Militari i Krzyżem Walecznych.
 Więziona w latach 1949-1953.
 Wierna ideałom harcerskim, całe życie służyła ludziom

Spoleczny Komitet Opieki nad Grobami Poległych Żołnierzy
 Batalionu „Zośka”

D.KN, 11.2003 N.

i

FK-Dyk
W-w

DUNIN-KARWICKA Jolanta

ps. "Jolanta"

Lespoli wyriadowcy, Troszyniecka

1939

1945

Łob. J. Socymygeto, Ach te arzewzeta.
W-w 1996r. s. 46

W-w 89

ZWZ - FK
Okr.
Warszawa

Dunin - Karwicka Halina
ps. „Janina”

Łączniczka i wywiadowczyni współpracująca z kierownikiem Idomeny Wywiadu bywalsji „Rajskim” Aleks. Kurickim. Brała udział w poręczaniu wianu Kamelchu na zastępcę Alfreda Hilkego w III, w 1943r. oraz na kierownika drukarni warszawskich Antoniego Hergla 10.12.43r.

Łob. Aleksander Kuricki „Cichy Front” str. 113
130
Wyd: Inst. Wydawn. „Pax” W-a 1969r.

2001, MH-

Ś†P
HALINA
primo voto DUNIN-KARWICKA
secundo voto RAKOCZY
z domu STRACHALSKA

pseudonim „Janina”,
siostra „Jagody” i „Krzysztofa” - „Orawskiego”,
lekarz stomatolog.

Harcerka Szarych Szeregów, Grup Szturmowych,
Batalionu „Parasol”, łączniczka w Powstaniu Warszawskim,
podporucznik Armii Krajowej odznaczona Virtuti Militari,
Krzyżem Walecznych i innymi odznaczeniami.

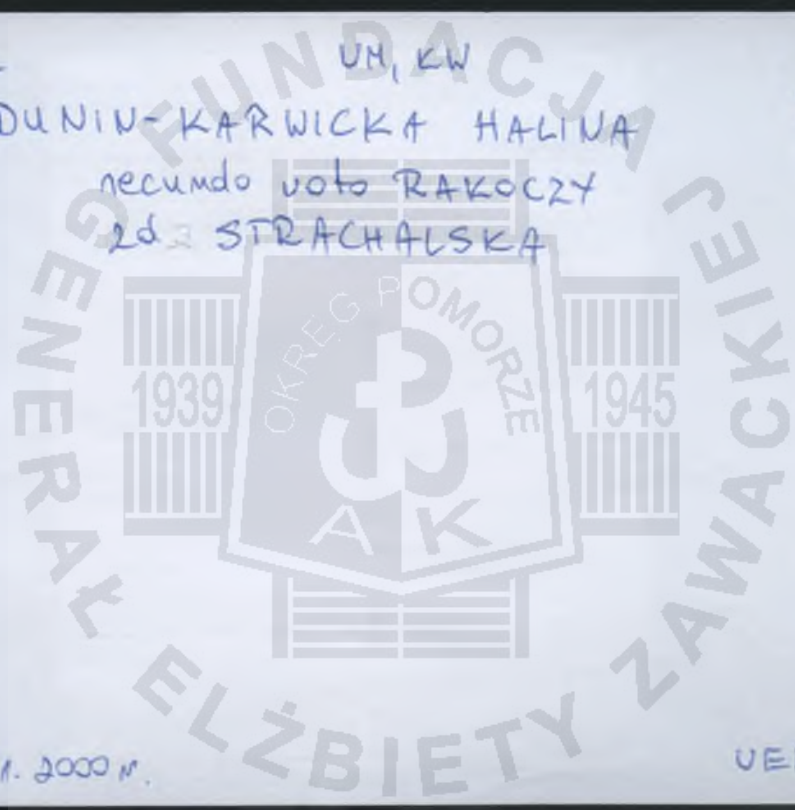
Po wojnie tworzyła kwatery powstańcze
na Cmentarzu Wojskowym w Warszawie,
ukarana za to śledziwem na Koszykowej,
Rakowieckiej i więzieniem w latach 1949-1953.

Msza żałobna odbędzie się
we środę, 27 października 1999 roku
o godzinie 13.15 w kościele św. Józafata
(za Cmentarzem Wojskowym),
po czym nastąpi wyprowadzenie do grobu rodzinnego
na Cmentarzu Wojskowym na warszawskich Powązkach

rodzina Strachalskich

UN, KW
DUNIN-KARWICKA HALINA
necundo voto RAKOCZY
zd. STRACHALSKA

AK we
Powst.
Wenz.

D.KW. 11. 2000 N.

VERTE

2

IX 39 52.52.

AK
W-192
Powst.

DUNIN-KARWICKA Halina

II° Rakoczy

zd. Strachelska

ps. "Janina"

fot.; biogram

zob.: B. Otwinowska, "Nike" 1999/50, s. 10-13

K. Kis '99

i

H VM, KW
DUNIN-KARWICKA HALINA
secundo voto RAKOCZY
zd. STRACHALSKA

AK
w-ye
Powiat
Wawre.

Z żalem zawiadamiamy, że 11 października 1999 roku zmarła

ŚTP
HALINA DUNIN-KARWICKA
 secundo voto **RAKOCZY**
 z domu **STRACHALSKA**
 podporucznik „Janina”.

Instruktorka ZHP, drużynowa łączniczka 3 Kompanii Batalionu AK „Parasol”; uczestniczka wielu akcji bojowych oraz Powstania Warszawskiego. Odznaczona Orderem Virtuti Militari, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Walecznych i wieloma innymi. „Janina” po wojnie współorganizowała ekshumacje poległych powstańców.

W okresie stalinowskim została skazana na wieloletnie, ciężkie więzienie.

Cześć Jej pamięci

Środowisko Żołnierzy Batalionu „Parasol”

D.K.N. 11. 2000 N.

T: 3086/WSK

Warszawa

Dunin - Karwicka Halina, ps. "Janina"

- 10.II.1949. skazana na 6 lat więzienia
za "działalność kierowaną przez Jana Mazurkiewicza dot. kwater powstańców na cmentarzu".

Źródło: S. Mazurkiewicz, "Jan Mazurkiewicz -
- Radosław - Sęp - Zagłoba", s. 373

K.Wojt., 2001.

VM KU

PK

Imię 1940 r
Dmitrii Karwiczko - Rakoszy II r. 1952
z d. Strachelski

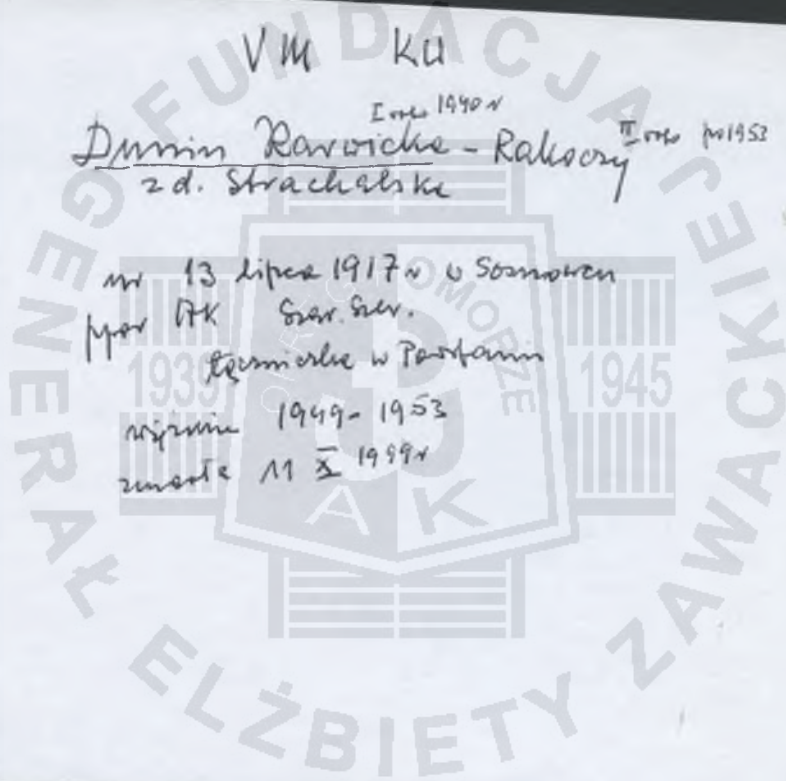
nr 13 lipiec 1917 w Sosnowcu

PK Szar. Szew.

Pracownik w Państw.

1949-1953

zmarł 11 X 1991

VM

Karnicka - Rakoccy Halina

znajam ją, była ^{z d. Strachalska} żoną "Lutego" plut. podchor.
którego nazwisko pisało się Dunin-Kar-
nicki (Wacław). Był też z "Parasola"
marł w Puławach z ran.

Halina wybrała później w raz drugi
w mąż, ale zawsze podkreślała że była
żoną "Lutego" i wywodzi nazwisko Dunin-
Karnicka, więc jejimi wniosek do

YM-K

nie (VM) jest nie na pamiętnicę namiska
a na katnickie pamiętno być Dumin-K

Zob. "Parasol" Piotra Staehliem
wob. D. Kacynskiej - Dniemisto
z Parasole

JN-K

VM

AK

Dumin-Katwiche Halina "Janina"
Kpr. pchor

Tacniczka z plutonu 3,

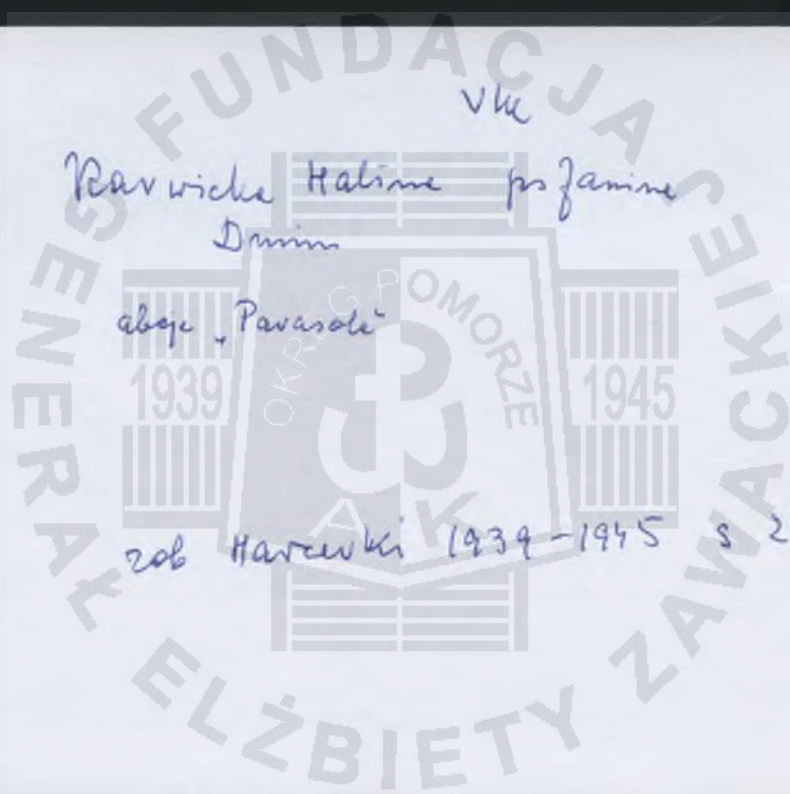
6ut drugiuj Kobiecej III Kompanii

3. plutonu

T. Sincen bosi - Oddz. Sekretowe Konspiracyjnyj
Wwy. wyd. 2 Wre 1983

s. 219, 221, 228

YN-K

VK

Prav wiche Halime ps Janine
Dmin

aboye Pawasole

1939

1945

zob Harawki 1939-1945 s 293

1	Nazwisko	brak informacji Mr. Karty 198 Karwicka - Rakoszy
2	Imię	Halina
3	Data ur./rozst.	-
4	Stopień wojsk./wytuł	-
5	Organizacja	-
6	Przebieg org./jednostka	-
7	Funkcja	-
8	Gr. Kryzsa	-
9	Indolito	PR 42

VM

Zatoka
D-ctw

Strachalska - Damm Kawalick - Balerany Halina
o familie

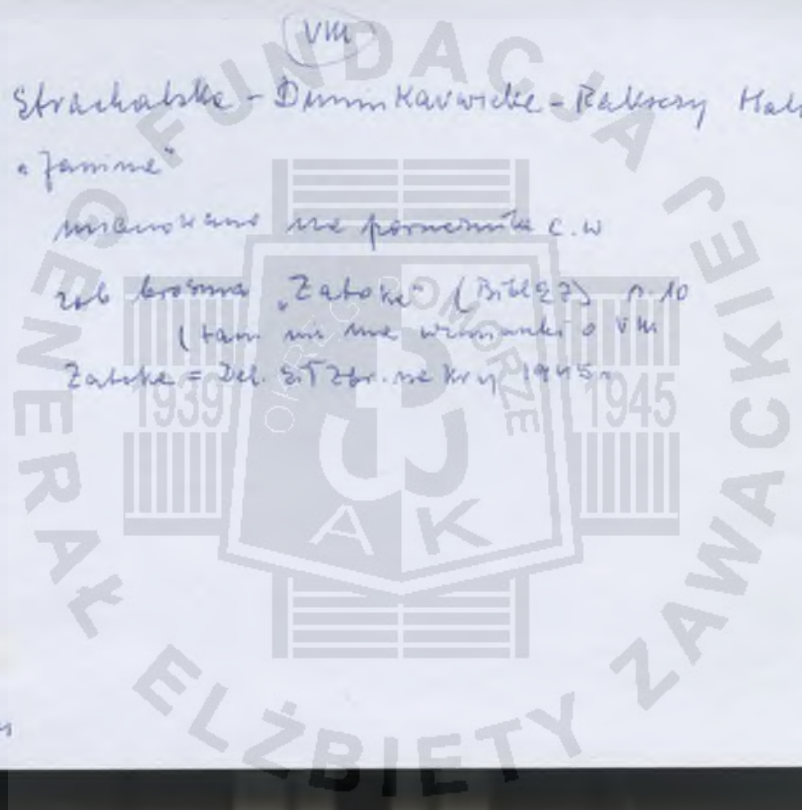
Wielowski nie pominie C.W

Zab. broszka "Zatoka" (Biel 22) p. 10

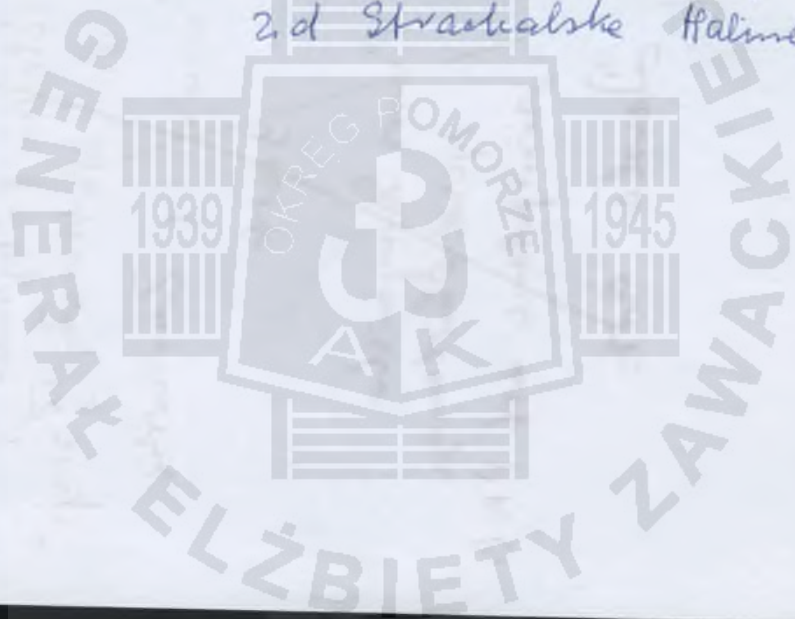
(tam mi nie wspomnie o VM

Zatoka = Del. SiT Zbr. ne kry 1945

ZZ: 5 2001

^{Vm}
Dmmsi Karwiche II V. Rakocny
2 d Strastalske Halme.

i

VM

AK
W-we

KARWICKA - Rakoczy Jerzime
ps. "Jerzime"

- Tecznicke III plutonu oddz. dyw. "Agat"
i później "Pawesol" i brzoie udział
10 X 1943 r. w akcji wykonanie wynochn
me niem. komisarem drukarni w
dystrykcie warsz. Antomie Hergeln
i w czasie akcji zostal tylko renny!

Zob. Kaczynskie D. "Byli żołnierzami
Pawesola", W-we 1976, s. 35

D.k. VT04

(bibl. FAPAK)

KARWICKA Helma
KARWICKI Feliks / Dumim-karwicki / ~
vel Jenkowski ps. "Lis"

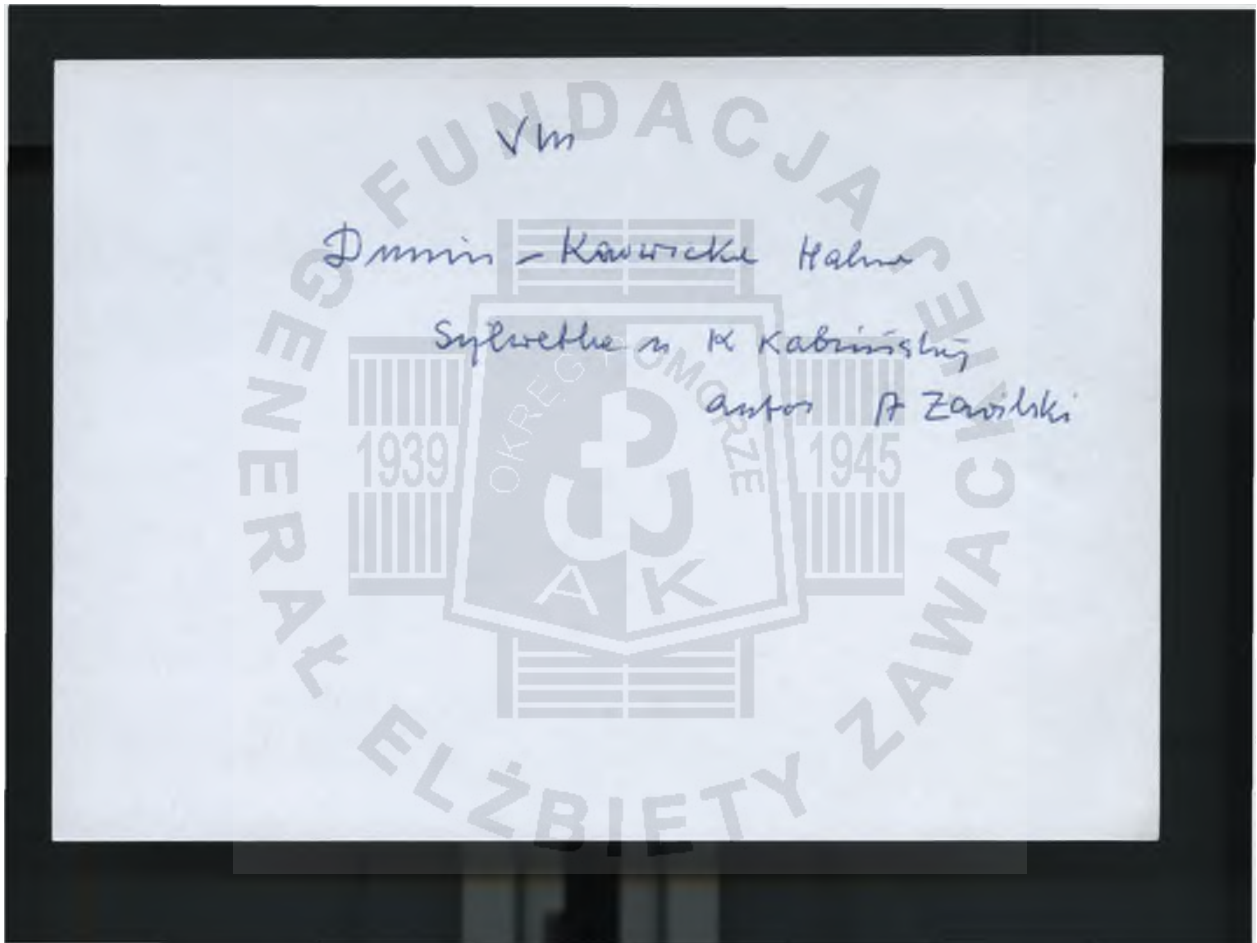
AK
Hwe

- zesteprze szefie celony IV B "Wecklere",
z pimeł 15. VII 1942 r. pod Stomieniem
w drodze powrotnej z Wilna
spolony przez 2 samochodem i
2 innymi zatnieniami przez
petyzenta radzieckich - transporto-
wek materiały mybuchowe

Zob. Olekowsi G. "Weckler" 15-we 1930,
pessim, fot. 46/II, 47/II
16.6. 1947

D. ko. 504

UM

AK
W-we

DUNIN-Karwicka Helime

ps. "Janina"

- Łeszniczka III plutonu Kedywu

Stambosz, Odciążenie więźniów w W-wie 1938-1945,
W-we 1972, s. 153

VM

17K

K9

Kawlička vel Druin Kowlička To Rakory
z d. . . . .

zmarla 1999r

jej Sylwekka w kruzku „Sylwekka” mniszeczona,
spracowała jej jej kolega z Pawaroli - drukarzem
Druin o niej w „Druinowca” z Pawaroli

prof. J. Kuczyński

III 02

VM

AK
Wwe

^{Haline}
Dumin-Katwickie, 2 v. Rakocy
dwió na jej temat w "Dziennikach
z Parasole"

Text do Sylwek napisat jej kolega z
"Parasole" dziennikarz (dobry pióro)
"dla przytoczenia rafa cium jego tekst o
naszym wspólnym przyjacielu Jorku
Zollu.

Haline byte równo "Lutego", Akowce
ramego w Powstaniu, później zmarłego
z rany. Bardzo to przytę, wiasciwie
najbardziej lubite jak si's o niej ud-

JN-K

wiła "żona Ludęgo",
Nie mieli dzieci, ale ona była siostrą
i opiekowała się Niemcami swoimi
bratanekami.

Była z zawodu dystrykt, praktyk.
Kujaca, po wojnie B. Kobielska
zmarła w 1999 r. w Warszawie

VM poz. 124

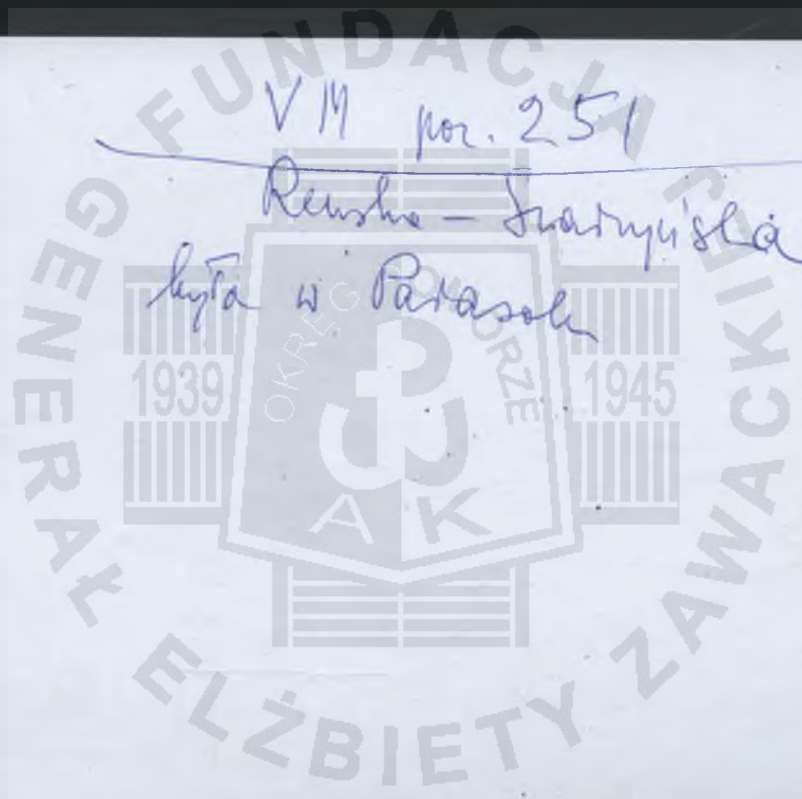
Dumh-Katwicka-Rakocry Halisa
z d. Strachalske ps. Janina
żona Akwice "Lutego" rano
w Powstaniu

też Tacznińska dow. Karpowicz
brata uolniti w akcjach ekshumacji, ob.
martywanio w prasie PRL "Niema, Cmentarno"!!
dura o niej u D. Kacynskiej

Dzielnica z Parasole
+ Jola

VM por. 251

Reushe - Jnaty'sla
lyta w Parasole

VH

AK
W-wr

KARWICKA - RAKOCZY Helina
(Strachalska - Danin)

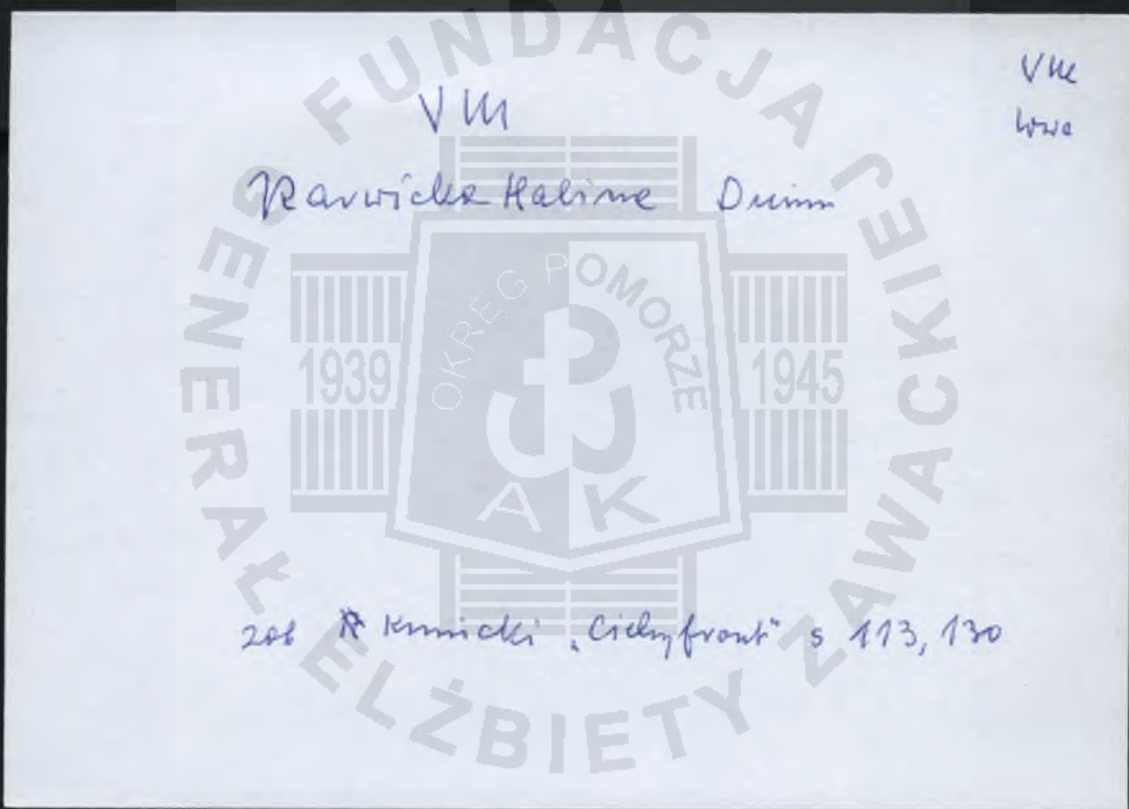
ps. "Janina"

Id. str. 42

Zob. Kaczyńska Danuta, "Dziennik 2
Pełenob", W-wr 1983, s. 20, 83, 84,
101, 102, 109, 110, 122, 143, 145, 147,
155, 156, 161, 172, 173, 180, 187, 191,
202, 258, 262, 284, 296, 300, 305, 308,
322, 343

B.Kr. 47 2021

VM

VME
Wra

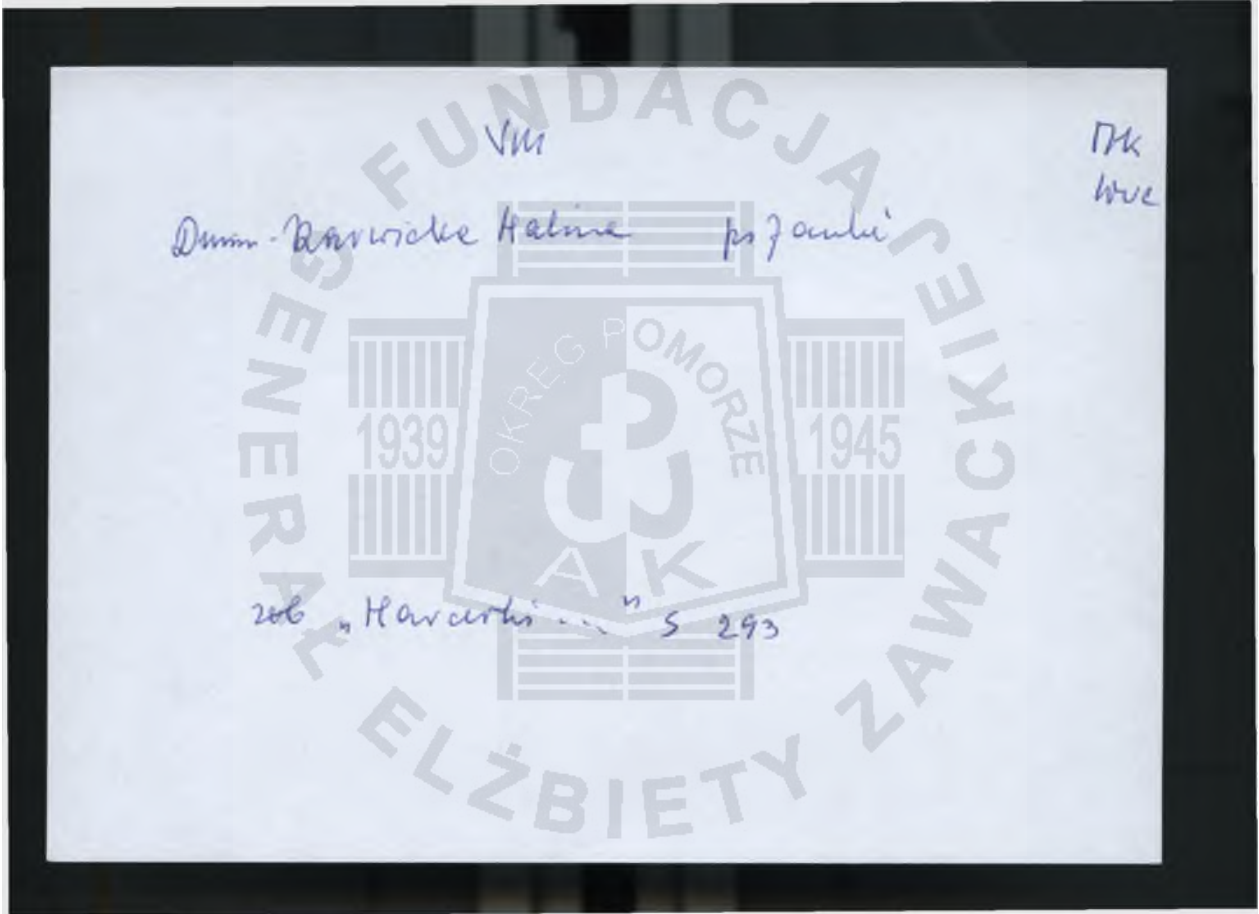
Ravitch Halime Duim

1939

OKREG POMORZE
AK

1945

206 R. Kmicik, "Cielny front" s. 113, 130

VIII
Dziennik - Dziennikowe Kalendarze prof. Pauli

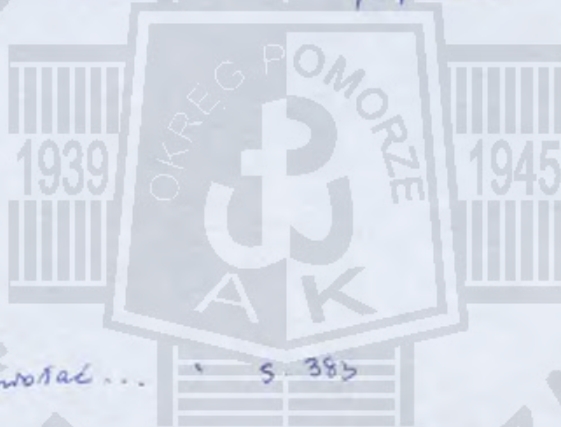
17k
Wue

206 H. aw. archiw. n. 5 293

ZHP VM

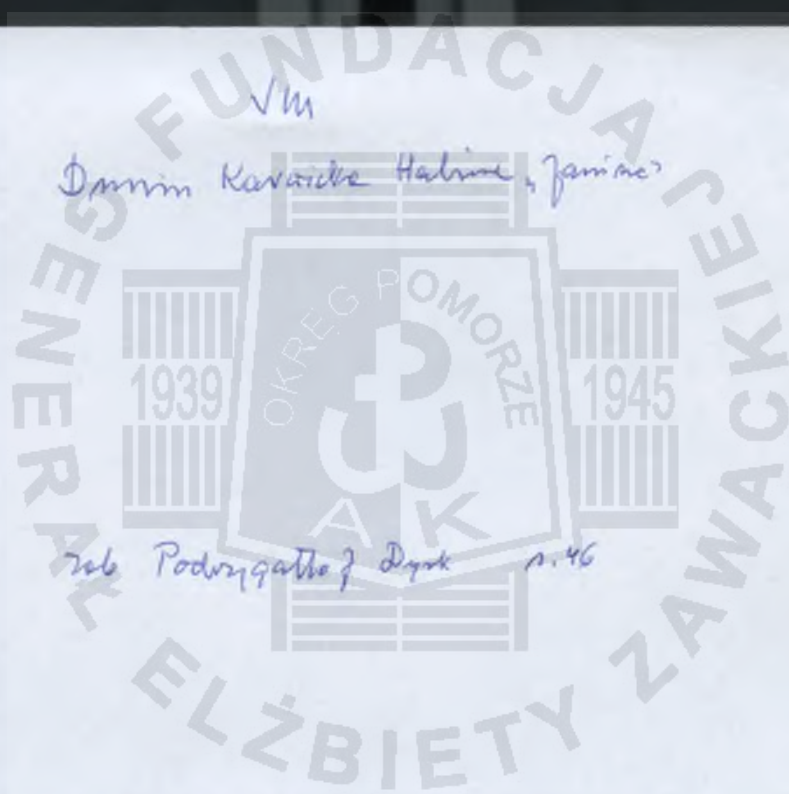
PK
K8

Imię - Kawiche Halina Rakocy z d. Strachalska
pr. Jamina

zob. „Zawoład...”

S. 385

VM

Imię Kawacka Halina, Janina?

PK
W02

ul. Podrygatho 7 Dąb 11.46

~~///~~ kpt dr Dariusz Karwicki. Rakoczy Helme? FRK
lwa
Zadania. Pavarolo? po jamie
nr leg 97/88 data nadania 11 XI 88

[w wykazie "oficjalny" poz 124]
firmuje jako odznaczona UM
w jakimś przypadku odmelexionym
wykazie przez B. Kaminię (protokobentkę
posiedzeń 26 SZAK); przekazanie J. Kuczyńska

22 vii 2004

Towarzystwo Miłośników Historii
KOMISJA HISTORII KOBIEC
W WALCIE O NIEPODLEGŁOŚĆ
Rynek Starog. Miasta 29/31
00-272 WARSZAWA
tel. 831-63-14

✓
RAKOCZY *Halina*
Iv. DUNIN-KARWICKA

"Janina"

nr. 13.VII.1917. Sosnowiec

Medard, Jadwiga *Strzelecka*

Piotr *Stachiewicz*. "Parasol" W-wa. 1981. Pał.

s 71, 74, 120, 126, 127, 136, 153, 154, 168, 214, 215, 218, 219,
237, 238, 239, 240, 241, 253, 254, 255, 260, 261, 267, 300,
323, 335, 376, 463, 476, 548, 555, 596, 629, 630, 650, 690, 691,
710, 714.

Wskazania 1.VIII.1943. z 3 WZD H (dane Seregi) do

- b. Parasol

III) plut. 3 kompanie baon "Parasol". Ulew "Agricoli"
kpr. pdhon. d-ca sekeri "Kozminch. Sief drugi gu
Kobiecej. Mdzici w akcjach "Milke", "Stengl", "Sty-
cha", "Kutschera", "Stawni". Mdzici w Powstaniu
Po wyzwoleniu cywna w akcjach ekstermi-
nacji, za co 22. II. 1950. zostala skazana na
6 lat więzienia. — 29. XII. 1956. zrehabilito-
wana.

W sierpniu 1944. odnaleziona Siebrnymi
Kaszycami Zarlugi z Miodzami
I wraz z Lucjaną Durin-Karnicki "Luty" zamant
Dl. XI, 1944. 2 raz odnalezionych w Powstaniu
Decenie lekarz-stomatolog.   dk. 26. I. 82

Rakowcy Halina

- 1) Jasny Głazki St.: Zaigfo sig pod otrseuadim
N-wa 1981, s. 165, 203, 326.
- 2) Karyńska D.: Byli rotmistrzami Parasola
"Horyzonty" N-wa 1976, s. 95, 323.
- 3) Anet 230 W. D. T. XVII s. 65.
- 4) K W. 1. 1939 1945
- 5) Kumiński A.: "Ciehy Front" s. 123, 124
- 6) Harsierka 1939-45 (zb) 4yd. II, N-wa 1983 PWN s. 293
- 7) Strocubarr T.: Gdbyame i uwalnawie wjzruoi
w Harsierce w 1939-44, N-wa 1972, PWN, s. 153
- 8) Kpr. pelos. aruzymora ZKZ z mierzawie

- 9) Strzelecka T.: Głobniaty sirtur mowe Kouty i -
rauyjnej W-wy 1939-44, W-wa 1979 PWNs. 218, 22
- 10) Gdzmarowa Hara. Kryzcu. Pozstanieryn
"Stolica" nr 33 (1806) z 31. V. 1982.

Towarzystwo Miłośników Historii
KOMISJA HISTORII KOBIET
W WALCE O NIEPODLEGŁOŚĆ
Rynek Starego Miasta 29/31
00-272 WARSZAWA
tel. 831-63-14

Ł. "Agat-Pegaz-Parasol" dys. oddział Kedywu
do specjalnych zadań

"Janina" DUNIN-KARWICKA Halina
Łączniczka III plut. "Agatu" i w wywiadzie
lub kontrwywiadzie własnego Oddziału
Zr. T. Strzembosz, Oddziały szturmowe kons-
piracyjnej W-wy.

1. N Domin Karwiczka
Domin 4358 IV Syl. MS/

2. l., ps. Karwiczka - Rakoczy Domin Karwiczka 2a Strachowka

3. ur. Halina in. Jamina c Klement Medveda

4. st. 13 07 1917 Jul 19 w Sosnowcu zm 11 X 1999

5. Org. AK nowy ZHP?

6. przydz. Bat. Parasol 1030 Kedyn 100 AK 1045

7. funkcje Chajeczka, Reclnik, Otwieraczka

8. nr 774-75-77 nowa karta 198

9. źr. PRL 2, wzrost. PRL 1 s. 39 (1975r)

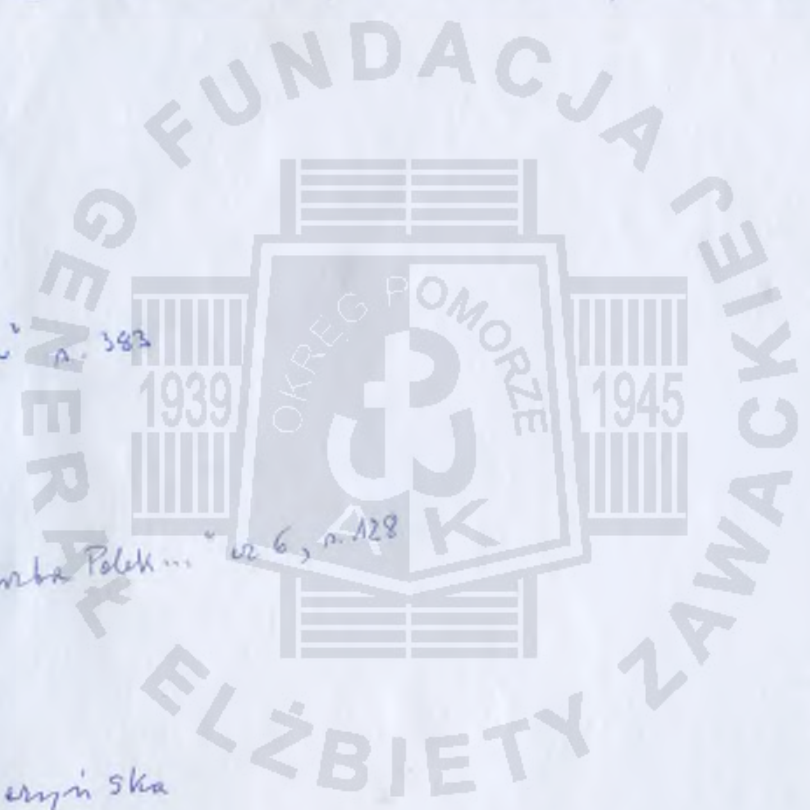
1 PRZ
Kawicka - Rakoczy, Halina, —, Żółwierz, —, —, 1975. 04. 30., s. 39

5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.

Zawstać po imni' n. 383

lit. „Pamięta Polak...” nr 6, n. 128

Chopina „Kameryńska

lit. Traktatko... z Warszawy

DUNIN-KARWICKA Helina

